

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2003-2004

2 maart 2004

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Paul Wille tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over een cross-border-lease-operatie van Indaver

Vraag om uitleg van de heer Paul Wille tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de houding van OVAM bij de sanering van sommige brownfields

Vraag om uitleg van de heer Paul Wille tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de evolutie van het VMH-dossier

Vraag om uitleg van de heer Paul Wille tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de gevolgen van de bezetting van het Lappersfortbos te Brugge

Interpellatie van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de uitvoering van de resolutie van 23 mei 2001 betreffende de inplanting van GSM-masten

Met redenen omklede motie

Vraag om uitleg van de heer Carlo Daelman tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de verfijning van Vlarem II inzake geluidsoverlast

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de onteigening van het oostelijke deel van het Zuidelijk Eiland in Bornem, ten nadele van het natuurgebied

Vraag om uitleg van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het uitblijven van de overdracht van de Demer van de afdeling Zeeschelde naar de afdeling Water en de gevolgen hiervan voor de renovatie van de 's Hertogenmolens in Aarschot en de aanleg van de winterdijk in Hellicht-Rotselaar

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Dinsdag 2 maart 2004

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.07 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Paul Wille tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over een cross-border-lease-operatie van Indaver

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Wille tot de heer Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over een cross-border-lease-operatie van Indaver.

De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de problemen die ik vandaag wil aankaarten, deden zich uiteraard al voor vóór de ministerswissel. Ik wil de huidige minister dan ook het nodige krediet geven. Mijn eerste vraag om uitleg gaat over een probleem dat niet persoonsgebonden is maar veeleer van inhoudelijke aard is. In de discussie over Indaver probeer ik reeds jarenlang ‘good governance’ te prediken. Dat werd me niet altijd gemakkelijk gemaakt, maar ik blijf volhouden.

Sale-and-leasebackoperaties zijn niet direct mijn grote specialiteit maar veeleer van collega’s als de heer Schouppe in de Senaat. Het gaat nu echter over Indaver. Ik heb vastgesteld, tot bewijs van het tegendeel, dat een dergelijke operatie werd uitgevoerd door Indaver. Ik stel dat om meerdere redenen helemaal niet op prijs. Ik wil hier nu echter niet dieper ingaan op de discussie over Indaver en de Milieuholding. Mijnheer de minister, ik hoop dat u zult breken met een van de tradities van uw voorgangers, partijgenoten van u. Zij hebben namelijk nooit mijn vragen beantwoord. Ze hebben dit probleem lang met de mantel der liefde bedekt,

maar ik wil dat niet meer doen. Ik zou graag antwoorden krijgen, als het vandaag niet is, dan toch in de nabije toekomst.

Mijn vragen zijn de volgende. Was u op voorhand op de hoogte van de transactie ? U zou kunnen zeggen dat het over Indaver gaat, een naamloze vennootschap, die dus onder een andere wetgeving valt. Dat kan allemaal wel zo zijn, maar wist u of uw voorganger op voorhand of de NV VMH – die toch de belangrijkste aandeelhouder is – toestemming heeft gegeven voor deze transactie ?

Waarover gaat het eigenlijk precies ? Met wie hebben we een akkoord gesloten ? We zitten hier in de sfeer van globalisering en good governance, het gaat over de moraliteit van het handelen. Ik heb hierover reeds verschillende betogen gehouden. Men kan toch niet zomaar met om het even wie in zee gaan. Wie is de tegenpartij ?

Hoeveel heeft de transactie opgebracht ? Waar is dat geld ? Waarvoor dient het ? Is het bestemd voor de kopers van Indaver ? Is het op een wacht-rekening gezet of heeft men het gebruikt om de resultaten van Indaver op te smukken ? Kent u de resultaten van Indaver ? Ben ik nog altijd de klokkenluider die zegt dat die instelling niet goed functioneert of werd er veel geld verdiend ? Kunt u me zeggen of we alle kosten uit het verleden zullen kunnen recupereren dankzij het schitterende management van de VMH en van Indaver ? Wordt dat gemotiveerd in het besluit van vorig jaar ? Zal de operatie worden opgenomen in het jaarverslag ? Komt dat in de rekeningen terecht ?

Mijnheer de minister, de regering heeft beslist over te gaan tot de integrale verkoop van Indaver. Ik juich dat toe want dat is de enige juiste oplossing. Ik zal nu niet verder ingaan op de Loreleigezangen van het management over aan wie Indaver niet mocht worden verkocht en over de beursgang en dergelijke. Ik doe dat niet omdat ik denk dat dat ei-

Wille

genlijk vijgen na Pasen zijn. In welke mate hebben echter zowel de regeringscommissaris als de raad van bestuur, waarin toch vertegenwoordigers van de regering zetelen, zich vragen gesteld over de problemen die deze cross-border-lease-operatie mogelijkerwijze met zich mee kon brengen, wanneer men niet spreekt in termen van een financieel-technische maar van een strategische benadering? Minister Dua heeft me steeds gewaarschuwd dat ik hiermee verschrikkelijk goed moest oppassen. Ik neem aan dat u en ik misschien een andere benadering kunnen hebben, maar u moet het strategische belang van een dergelijke instelling toch steeds voor ogen houden.

Mijnheer de minister, de raad van bestuur van de NV kan enkel beslissingen nemen in het voordeel van de vennootschap. Wat waren de motieven van de raad, rekening houdend met de overheidsbeslissing om te verkopen? De raad van bestuur is immers net voor de realisatie van de verkoop overgegaan op een fundamentele verzwaaring van het dossier door het met een cross-border-lease-operatie te belasten. Wellicht gebeurde dat omwille van het schone geld op korte termijn.

De voorzitter : Minister Tavernier heeft het woord.

Minister Jef Tavernier : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Wille, ik dank u voor de gelegenheid die u me biedt om op deze vragen te antwoorden. U hebt natuurlijk al meer jaren ervaring met de structuur van Indaver en de Vlaamse Milieuholding dan ik. Toch ga ik graag in op uw vragen.

Er bestaat een onderscheid tussen de gewone sale-and-leasebackoperaties, zoals ze werden doorgevoerd bij de NMBS, en de cross-border-lease-operaties. Via de eerste soort operaties wordt met name het liquiditeitsprobleem gedeeltelijk opgelost. Het is een boekhoudkundige handigheid. Bij de cross-border-lease-operatie komt daar het internationale fiscaal-technische element bij. Het is immers de bedoeling om via de constructie in een fiscaal gunstig systeem terecht te komen waardoor niet alleen liquiditeit wordt gegenereerd, maar waarbij ook sprake is van een fiscaal gunstige operatie, ook al gebeurt die ten nadele van de Amerikaanse schatkist.

Ik wijs er trouwens op dat een van onze financiële kranten vandaag bericht over de discussie in de Amerikaanse senaat over de fiscale voordelen verbonden aan de leasecontracten. Blijkbaar wordt in

de Amerikaanse senaat getracht om paal en perk te stellen aan deze overeenkomsten.

De heer Paul Wille : Mijnheer de minister, ik had gehoopt dat u dit argument niet zou gebruiken, het is immers superkapitalistisch.

Minister Jef Tavernier : Mijnheer Wille, ik gebruik elk goed argument om mijn stelling te verdedigen. *(Gelach)*

De NV Vlaamse Milieuholding heeft via haar vertegenwoordigende bestuurders in de raad van bestuur van Indaver mede ingestemd met de uitvoering van een service-contract-structure-operatie met als voorwerp de capaciteitsrechten van de roosterovens 1 en 2 op de site van Indaver te Doel. Diverse beslissingen van de raad van bestuur van Indaver B, waarvan de laatste dateert van 22 juni 1999, betroffen de goedkeuring en ondertekening van de volmachten om alle hiervoor noodzakelijke documenten te ondertekenen en te hernieuwen. Zowel het toenmalig kabinet van de minister van Leefmilieu als de Vlaamse administratie voor Economie, waren hiervan op de hoogte. Aangezien de transactie over capaciteitsrechten slaat op lijnen 1 en 2 van de roosterovens van Indaver, heeft deze geen onroerend goed tot voorwerp – want in dat geval zou een kadastrale nummering worden toegewezen. *(Opmerkingen van de heer Paul Wille)*

Mijnheer Wille, in sommige gemeenten slaat de cross-border-lease-operatie wel op onroerende goederen. Het gaat in deze transactie over een immaterieel actief.

De wederpartij of de investeerder in de USA is Banc of America FSC Holdings Incorporated. De totale opbrengst van de transactie bedraagt 5.365.957,65 euro en werd opgenomen in de eigen cashflow ter medefinanciering van de lopende operationele en investeringsuitgaven van de onderneming. De constructie is dus duidelijk opgezet om liquiditeiten te genereren of om een cashflow te verkrijgen. De opbrengst werd dan ook regelrecht benut door Indaver in de realisatie van het Vlaams milieubeleid op het terrein. De transactie werd conform de geldende boekhoudregels vanaf 1999 opgenomen in de jaarrekening van Indaver B en bijgevolg tevens in de geconsolideerde jaarrekening van Indaver. Ze werden in samenspraak met de revisor steeds correct toegelicht en voorgelegd aan de bestuurders en aandeelhouders. In de Indaver-B-balans en in de resultatenrekening 1999 werd in de balans, met name bij overlopende rekeningen van het passief, een bedrag opgenomen als opbrengst van de transactie, inclusief een deel nagekomen opbrengsten in 2000.

Tavernier

In de Indaver-B-resultatenrekening wordt systematisch en pro rata temporis de rapporteringsperiode versus de totale initiële duurtijd van deze overeenkomst, namelijk tot 1 januari 2025, een resultaatname geboekt. Alles is dus opgenomen in de resultatenrekening volgens de geldige boekhoudkundige regels. U kunt die in vraag stellen, maar het zijn de geldende regels.

Deze overeenkomst heeft dus geen negatieve invloed te hebben op de voorgenomen verkoop van de VMH-aandelen in Indaver. Indien Indaver zijn opgenomen verbintenissen correct blijft naleven, blijft deze transactie ook voor de volgende jaren, en dit tot 2025, een positieve bijdrage leveren aan het nettoresultaat van Indaver en ondersteunt het bijgevolg de huidige waarde van Indaver. Deze overeenkomst draagt op een positieve wijze bij tot de waardering van de VMH-aandelen in Indaver.

Er is dus een positieve invloed. Dit is waarneembaar en traceerbaar. Ik kan u deels volgen in uw vraagstelling. Er kunnen een aantal terechte vragen worden gesteld over de ethiek van dergelijke constructies, waarbij we een deel van de lasten gaan doorschuiven naar een andere natie.

De voorzitter : De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Mijnheer de minister, ik apprecieer uw antwoord. Het is op zijn minst intellectueel eerlijk. Voor wie goed heeft geluisterd, waren de meeste van uw antwoorden echter boekhoudkundig van aard. Wat dat betreft, wil ik u niet tegenspreken. Maar mijn opmerkingen zijn politiek van aard. In de discussie van de afgelopen jaren over de financiering van het milieubeleid hebben we, zowel meerderheid als oppositie, vragen gesteld die keuzes inhielden. De discussie gaat niet over de terechtheid van het engagement uit het verleden. Maar er werd wel gesteld dat men de realisatie in elk opzicht exclusief moest vrijwaren voor de financiering van het toekomstige milieubeleid. Dat is steeds mijn stelling geweest. U bent politiek voldoende geschoold om te weten dat dit niet altijd evident is.

De opsplitsing van Indaver 1 en 2 is gebeurd door diegenen die maximaal hebben willen profiteren van overheidsmiddelen voor het realiseren van een aantal doelstellingen. Hun bedoeling was niet het Vlaamse milieubelang niet te dienen, maar ze hadden de vrij kapitalistische instelling om maximaal te genieten bij het realiseren van een doel waarbij de overheid nadrukkelijk aanwezig zou zijn. De re-

gering heeft beslist om Indaver van de hand te doen. Net daarvoor zijn er beslissingen genomen die haaks staan op die van bijvoorbeeld het integraal waterbeheer. Ik kan dat niet genoeg beklemtonen. De vraag rijst in welke mate dit moreel verantwoord is. Met alle meerderheidspartijen hebben we de initiatieven inzake integraal waterbeheer gesteund. Bij de implementatie van dat integraal waterbeheer zullen we voor dit deel van de infrastructuur mee rekening moeten houden met een aantal elementen.

Mijnheer de minister, zou u ons deze typeovereenkomst eens kunnen voorleggen, zodat de leden, ook de afwezige leden, eens goed kennis zouden kunnen nemen van alle rechten die ten aanzien van de medecontractant van de cross-border-lease-operatie zijn vastgelegd ? Ik zeg u : u hebt nog niets gezien. Alle procedurele gevolgen zijn het voordeligst voor ons op het ogenblik van het afsluiten van de contracten, maar worden later nadelig en duur. Er zullen procedures komen, en rechtsgang, in de volgende weken, maanden en jaren, ten nadele van het budget voor Leefmilieu.

Ik wil u niet met de schuld opzadelen, mijnheer de minister. Ik heb ook geen oordeel te vellen over het bedrag. Ik hoop dat u bereid zult zijn het parlement de rekening voor te leggen van die 5.365.957,65 euro. Dat zou een vernieuwing zijn. Ik verwacht die van u. Ik hoop dat u ons zult kunnen zeggen hoe men aan dat bedrag is gekomen, of men hier de marktbevraging heeft gedaan, en of we een bedrag van 6.953.462 euro van een andere maatschappij van een ander land hebben geweigerd.

U weet immers dat de Amerikanen hebben begrepen dat dit een discussie is die ze niet kunnen volhouden. Maar de Nieuw-Zeelanders staan al klaar om die discussie over te nemen. We moeten die discussie dus voeren. Heeft er een goede marktbevraging plaatsgevonden, of willen we een nieuw dossier en een nieuwe ingebrekestelling bij de EU ? Dan gaan we boetes moeten betalen. Zullen uw collega's in de Vlaamse regering bereid zijn die boetes te betalen uit de algemene middelen, en zal de opbrengst naar Leefmilieu mogen vloeien ? Wat al deze vragen betreft zijn we uw bondgenoten. Leefmilieu heeft immers veel geld nodig en zal misschien niet steeds zoveel krijgen als nodig is. Dat was de ware reden achter mijn vraag. Ik hoop dat u ons deze gegevens en akkoorden ter beschikking wilt stellen, al was het maar ter inzage, anders hebben we weer papierafval. Ik zou al zeer tevreden zijn, mocht ik deze documenten kunnen inzien.

De voorzitter : De minister heeft hier akte van genomen en zal deze gevraagde documenten in de mate van het mogelijke ter beschikking stellen van het commissie-secretariaat. We zullen dit dan melden aan de geïnteresseerde leden.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Paul Wille tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de houding van OVAM bij de sanering van sommige brownfields

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Wille tot de heer Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de houding van OVAM bij de sanering van sommige brownfields.

De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de discussie over de ontwikkeling van brownfields is belangrijk. We hebben altijd gezegd dat bodemsanering een van de fundamentele realisaties van paars-groen moet zijn. Er bestaat een zomerakkoord over, en het idee leeft om voor de uitvoering daarvan in de toekomst samen te werken met de Participatiemaatschappij Vlaanderen. We willen er onze beste krachten voor inzetten, maar niet op een eiland zonder rekening te houden met de visie en de beschikbare structuren.

Mijn vraag gaat over het feit dat OVAM hierbij tegelijk rechter en partij is. De laatste jaren heb ik herhaaldelijk, zij het tot nu toe vruchteloos, vragen gesteld over het kader van OVAM zelf. Met twee voorbeelden, waarover u al hebt kunnen lezen in mijn schriftelijke vraag, heb ik willen aantonen dat dit geen ideologische discussie is, maar een feitelijke. Ik wens daar open kaart over te spelen.

Ik ben een gewoon parlementslid en ik zie toe op wat de uitvoerende macht doet. De uitvoerende macht heeft nieuwe verantwoordelijken aangeduid in OVAM, onder anderen een nieuw afdelingshoofd. Uit het dossier van Balmatt blijkt dat bilateraal gekozen is voor een intercommunale vennootschap. Of dat gemotiveerd is of niet, weet ik als parlementslid niet, maar het is alvast niet evident. Immers vele partners hadden zich aangeboden om

dat dossier uit te voeren. De heer Parent zegt wel duidelijk dat de OVAM geen immobiliënttransacties mag doen, maar hij doet ze wel. Dat is in elk opzicht in strijd met de Europese wetgeving.

Er is gekozen voor IOK. De anderen zijn in de zak gezet – ik heb daar geen andere woorden voor. In elk geval hebben ze geen recht gekregen op een motivatie waarom zij niet gekozen zijn. Dat had nochtans moeten.

Niet alleen wordt gekozen voor een intercommunale, bovendien komen de saneringskosten integraal op de begroting van OVAM. Het gaat hier echter over de ontwikkeling van een brownfield en niet over de ambtshalve sanering van een blackpoint. Het gaat toch om een procedure die op zijn zachtst gezegd betwistbaar is. Mijnheer de minister, wordt hier niet het principe geschonden dat men niet tegelijk rechter en partij mag zijn ?

In het tweede dossier ligt het probleem nog veel moeilijker, want het is communautair geladen. Het gaat om Carcoke. Iedereen moet leren uit de feiten, en ik heb zeer veel begrip voor het feit dat het in de uitvoerende sfeer altijd wat moeilijker is dan verwacht.

Voormalig minister Dua heeft het oorspronkelijk conform verklaarde bodemsaneringsdossier in beroep vernietigd, en heeft de vroegere eigenaars niet in gebreke gesteld. De kosten kunnen dan ook op niemand verhaald worden. In ruil heeft OVAM 6 tot 7 hectare zwaar vervuilde grond gekregen voor een symbolische prijs. Tot mijn grote verwondering betaalt dus niet de vervuiler de factuur, maar Vlaanderen. Dat is niet evident, want het gaat om 40 miljoen euro, geen klein bedrag. Als ik u dat bedrag zou aanbieden om op uw begroting te zetten, dan zou u me meteen op whisky trakteren. Is dit dan verdedigbaar ?

Uw kabinetschef weet zeer goed dat er in het dossier van de bodemsanering is gezorgd voor een oplossing. Er is gezorgd voor human resources en voor de nodige middelen. Voor de stemming over de begroting is hem gezegd met welk amendement dit in de begroting kon worden opgenomen, maar die kans heeft hij laten voorbijgaan. Er is hem gezegd op welke manier er bij ministerieel besluit een oplossing kon komen, en wat de bevoegdheden zijn van de minister inzake de aanduiding van personen.

Ik stel u deze kritische vragen omdat ik moeilijk kan leven met het feit dat er geen besluit wordt genomen, ondanks de ernst van de situatie in de bo-

Wille

demsanering. Ministers komen en gaan – met alle respect – maar kabinetschefs blijven. Ik vraag nadrukkelijk dat de regering, en de bevoegde minister in het bijzonder, uitvoering zouden geven aan het zomerakkoord, en zouden aanduiden met welke personen in PPS-overeenkomsten zal worden gezorgd voor een geloofwaardige bodemsanering.

Voor mij hoeft u daar niet eens vandaag op te antwoorden. Ik heb naar aanleiding van de twee genoemde dossiers willen aangeven dat ik met deze zaken nog moeilijk kan leven. OVAM is ontegensprekelijk tegelijk rechter en partij. Mijnheer de minister, ik verwacht van u, moreel en politiek, dat u een einde stelt aan die dubbelzinnigheid. No more.

We hebben natuurlijk niet veel tijd meer, en – irreparabile fugit tempus – binnen anderhalve maand kan ik u er geen vragen meer over stellen, want dan zijn we allemaal verwickeld in de verkiezingsstrijd. Ik ga er echter van uit dat u me antwoordt, nu of een volgende keer, ofwel dat ik ongelijk heb, ofwel dat er een einde aan wordt gemaakt, dat u dat ministerieel besluit neemt en dat we overgaan tot de bodemsanering.

Het principe van onafhankelijkheid en neutraliteit moet blijven bestaan. Een bodemdeskundige moet onafhankelijk zijn van de eigenaar van de grond. Wie me daar niet in volgt, moet me nu zeggen dat ik ongelijk heb. Als ik echter wel gelijk heb, dan wil ik dat dit in de toekomst niet meer mogelijk is.

De voorzitter : Minister Tavernier heeft het woord.

Minister Jef Tavernier : Mijnheer Wille, ik zal proberen om zo goed mogelijk op uw vragen te antwoorden. Uw vraag is echter vrij complex. U verwijst ook naar twee heel concrete voorbeelden, wat me eigenlijk verplicht om daar even op in te gaan.

Ik wil het eerst en vooral hebben over de situatie van Balmatt in Mol. U weet daarover blijkbaar meer dan wij. In elk geval is er noch bij mij, noch bij mijn kabinet, noch bij de OVAM iets bekend over een eventuele belangstelling 2 jaar geleden van tien privé-vennootschappen om dat terrein te saneren. *(Opmerkingen van de heer Paul Wille)*

Officieel is er ook bij de OVAM niets bekend. Zaken moeten worden gestaafd met documenten en niet met verklaringen, geruchten en dergelijke, zeker als het gaat over zulke belangrijke zaken.

Verder is er volgens ons geen benadeling van kandidaten. Er is namelijk Europese steun van het zogenaamde EFRO, het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling. Deze EFRO-steun kan in de Kempen enkel worden toegekend aan openbare instellingen. Dat is de fundamentele reden waarom er werd geopteerd voor een regionale ontwikkelaar, in dit geval de intercommunale IOK. De GOM-Antwerpen is bovendien katalysator geweest voor dit geheel en werd bij dit alles betrokken.

Het juridische luik wordt begeleid door een extern bureau dat toekijkt op de correcte naleving van de regelgeving. Er is volgens ons geen schending van de Europese regels want de eventuele meerwaarden bij de verkoop van het terrein worden aangewend voor de gedeeltelijke terugbetaling van de gemaakte saneringskosten. U weet waarschijnlijk ook wel dat de waarde van het terrein jammer genoeg veel lager ligt dan de saneringskost.

Volgens het huidige onderzochte denkspoor wordt bovendien niet de OVAM eigenaar van het terrein, maar is het de IOK die het terrein verwerft, ontwikkelt en verkoopt. Het is bovendien niet uitgesloten dat een private ontwikkelaar mee instapt via een openbare procedure. Het is volgens ons dan ook fout te stellen dat dit zomaar een vastgoedtransactie is, die een economische activiteit veronderstelt van kopen en verkopen met winst. In dit geval is de enige bedoeling namelijk het beperken van de negatieve waarde ontstaan door de sanering. Volgens de ramingen zijn de opbrengsten van de verkoop immers fors lager dan de kosten van de sanering, zodat zonder de tussenkomst van de OVAM het terrein niet zou worden gesaneerd, met alle milieu- en economische gevolgen van dien.

De OVAM is hierbij volgens ons geen rechter en partij maar voert gewoon haar taak zo efficiënt mogelijk uit : bij een faillissement, zoals hier het geval is, leveren de terugvorderingsprocedures voor de kosten gemaakt voor het ambtshalve saneren immers niets op, terwijl door verwerving van het terrein aan een lage prijs of aan 1 euro als het ware een beperkt deel van de saneringskosten, namelijk de waarde van het terrein, wordt teruggewonnen. Het is dan ook niet meer dan billijk dat dit geld dan bij de OVAM terecht komt. Hiermee kunnen dan weer andere saneringen worden aangepakt. Tot slot moet worden opgemerkt dat het gefailleerde bedrijf wel in gebreke werd gesteld, meer bepaald op 15 juni 2001, naar aanleiding van het niet-uitvoeren van het beschrijvend bodemonderzoek. Dat was wat ik te zeggen had over het dossier van Balmatt in Mol.

Tavernier

Ook bij Carcoke in Zeebrugge is er een probleem van insolventie. Na de uitvoering van het beschrijvend bodemonderzoek werd door de vereffenaar een bodemsaneringsproject opgesteld, dat na conformverklaring in beroep werd vernietigd. Na vernietiging in beroep werd een aanvullend bodemsaneringsproject aan de vereffenaar opgelegd. Daar de termijn hiervoor niet werd nagekomen, werd dit terrein op de lijst van de ambtshalve te saneren terreinen geplaatst en werd de vereffenaar hiervan op de hoogte gesteld. Ondertussen werden onderhandelingen aangeknoopt met de vereffenaar.

Uiteindelijk heeft dit alles geleid tot de beslissing van de Vlaamse regering, via de inspectie van Financiën en Begroting, tot de aankoop van het terrein aan 1 euro en werd in het totaal een derde van de beschikbare middelen uit de vereffening bekomen. Dat is toch geen slecht resultaat. Er zijn in veel gevallen natuurlijk bevoorrechte schuldeisers. Dit bleek trouwens de beste oplossing omdat alzo het maximum aan middelen kon worden gerecupereerd en omdat bovendien een daadwerkelijke aanpak van de sanering mogelijk was. Dit akkoord werd trouwens ook door de twee andere gewesten aanvaard, waar soortgelijke verontreinigde terreinen van Carcoke aanwezig zijn. Het gaat meer bepaald over een terrein in Tertre en de welbekende Marly-site. We denken trouwens dat er geen alternatief was voor deze handelswijze.

Dan wil ik het hebben over de problematiek in het algemeen. U verwijst naar het Zomerakkoord van juni 2002. U spreekt in dat verband onder meer over ‘moeilijke en hopeloze’ dossiers die op het goede spoor moeten worden gezet, over een ‘crisismanager’ en over de ‘rol van de PMV’. Daarvan is in het bewuste Zomerakkoord echter niets terug te vinden, wat mij trouwens niet verbaast. Er zijn trouwens geen echt ‘hopeloze’ dossiers. Er zijn wel moeilijke, complexe dossiers, waaraan door mijn diensten en zeker door de OVAM hard wordt gewerkt en waarin sindsdien ook reeds belangrijke vooruitgang is geboekt. Van een crisismanager of PMV is ook helemaal geen sprake in het Zomerakkoord. Ik neem aan dat u hiervan nota neemt en dit eventueel verifieert.

In de inleiding van uw vraag om uitleg verwijst u eveneens herhaalde malen naar de OVAM, die in dergelijke transacties rechter en partij zou zijn. Ook dat lees ik echter niet in het Zomerakkoord. Ook hier moet ik stellen dat ik het, met mijn ken-

nis van het dossier, niet eens kan zijn met uw stelling.

Wat de niet-vastgelegde kredieten betreft, kan worden gesteld dat het bodemsaneringsdecreet enkele jaren nodig had om op kruissnelheid te komen wegens zijn gefaseerde aanpak. Momenteel is het zo dat er zoveel dossiers in uitvoering zijn of kunnen worden gebracht dat het budget ruim onvoldoende is – dat geef ik toe – en dat er keuzes moeten worden gemaakt. Bovendien zijn vele belangrijke dossiers momenteel in behandeling en is het fout te stellen dat dit nu een plotse handeling zou zijn, zoals moge blijken uit de jaarlijkse rapportages aan het parlement. Met andere woorden : in tegenstelling tot wat u beweert, zijn – dankzij de inspanningen gedurende deze legislatuur – de overschotten op het budget weggewerkt. We zorgen ervoor dat er geen overschotten zijn.

Mijnheer Wille, u spreekt ook over een nakende ‘structurele oplossing’. Ik vermoed dat u daarmee doelt op de creatie van het egalisatiefonds. Tot mijn spijt en ondanks de volle medewerking van mijn diensten, werd dit decreet nog altijd niet op de agenda van de Vlaamse regering geplaatst door minister Van Mechelen, die hiervoor bevoegd is. Ik betreur dit, vooral omdat dit fonds uitdrukkelijk was voorzien in het Zomerakkoord. Ik wil er wel op wijzen dat dit egalisatiefonds slechts bedoeld is voor een beperkt segment van de brownfields, namelijk die brownfields waar de te recupereren opbrengst na sanering min of meer in de grootteorde ligt van de saneringskost. De projecten waarvan sprake is in uw vraag behoren daar echter niet toe, omdat de kosten veel hoger zijn dan de waarde van die gronden.

Verder moet worden opgemerkt dat de OVAM geen enkel onderzoek of bodemsaneringsproject zelf opstelt, maar dat dit gebeurt door erkende bodemsaneringsdeskundigen. Ook op dat vlak is de vermelding van rechter en partij dus foutief.

Het doel van vastgoedfirma’s is eigenlijk het verwerven van gronden en het maken van winst bij de verkoop ervan. Dat is iets totaal anders dan het doel van de OVAM. Het doel van de OVAM is saneren, maar wel mits de daartoe toegekende overheidsmiddelen optimaal worden benut, zodat gronden die liggen te verkommeren opnieuw worden gevaloriseerd in plaats van groene gebieden aan te snijden. Aankoop bij faillissement of vereffening is trouwens een laatste middel daartoe, maar zeker verantwoord als daardoor een deel van de saneringskosten vooraf kunnen worden ‘gerecupe-

Tavernier

reerd', in plaats van achteraf een procedure te moeten opstarten.

Als besluit kan ik u dus het volgende meegeven. De OVAM doet geen vastgoedtransacties maar voert een kerntaak uit. Het gaat trouwens over niet-marktconforme gronden, anders zou de OVAM ook niet moeten optreden. Bovendien is de OVAM hierbij geen rechter en partij, daar dit geen transacties met een winstdoel zijn, maar enkel het verwezenlijken van een overheidsdoelstelling en een overheidstaak. De OVAM zoekt hierbij een maatschappelijke meerwaarde met waar mogelijk een verdeling van de 'lusten en lasten'. Men kan het optimaliseren van de kosten toch moeilijk een foutief principe noemen.

De PMV NV is bovendien niet geïnteresseerd in verlieslatende dossiers maar enkel in dossiers die met een kleine impuls of een kleine participatie marktconform kunnen worden, zijnde een beperkt segment van de brownfieldmarkt. Daarvoor verwijs ik u graag naar de studie van Pricewaterhouse-Coopers, uitgevoerd in opdracht van minister Van Mechelen.

De structurele oplossing die u suggereert, het egaliseringsfonds, moet nog decretaal worden verankerd. Ik herhaal dat dit een bevoegdheid is van minister Van Mechelen.

Verder is er nooit sprake geweest van een 'crisis-manager'. Voor het segment van net niet marktconforme gronden kan een speciale opdracht worden gegeven aan de PMV NV, meer bepaald voor die gronden die met een participatie als impuls marktconform kunnen worden. Daarbij moet men natuurlijk rekening houden met de statutaire opdracht van de PMV NV.

Wat mijn aandeel betreft, is het Zomerakkoord in uitvoering. De drie vermelde dossiers zijn immers in uitvoering. Dan gaat het over La Floridienne in Gent, waar de bodemsaneringswerken in uitvoering zijn. Verder gaat het over Willebroek-Noord, waar een ontwerp van PPS-constructie onder toezicht van de OVAM in opmaak is door de GOM. Ten slotte gaat het over Balmatt in Mol, waar het beschrijvend bodemonderzoek momenteel in behandeling is voor conformverklaring. Een publiek-publieke samenwerking met de IOK en de OVAM is bovendien in voorbereiding.

Een loyale samenwerking met alle andere overheidsinstanties is net het doel van de oprichting

van een brownfieldstuurgroep met alle betrokken instanties, waarvan de OVAM voorzitter is. Ook met de gemeenten zijn er trouwens milieusamenwerkingsovereenkomsten specifiek voor brownfieldprojecten opgemaakt door de OVAM, samen met Aminal.

Het besluit waarover u spreekt, ligt klaar ter ondertekening. We zullen die afspraak dus zeker honoreren. Door de ministerswissel moesten alle dossiers echter opnieuw worden opgemaakt en dergelijke, wat wel enige tijd vergt.

De voorzitter : De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Ik weet niet in welke mate de andere aanwezige commissieleden begrijpen dat u enerzijds zegt dat ik verkeerd ben en dat de OVAM niet zowel rechter als partij is, terwijl anderzijds het ministerieel besluit waar ik uitdrukkelijk om vraag, ter ondertekening voorligt. Ik hoop dat dit ministerieel besluit nu ook effectief zal worden ondertekend. Mijnheer de minister, u bent degene die ik hiervoor moet aanspreken maar ik hoop dat ik dit niet opnieuw hoeft te vragen.

Minister Jef Tavernier : Ik zal u een seintje geven als het ministerieel besluit ondertekend is, mijnheer Wille.

De heer Paul Wille : U stelt dat het een goed teken is dat er geen achterstallen meer zijn op het budget. Dat argument is voor mij onvoldoende. Het gebruiken van een budget is voor mij slechts goed als de middelen worden gebruikt voor de uitvoering van het juiste beleid. U zou gelijk hebben om het van mij, als lid van de meerderheid, niet te aanvaarden dat ik zou stellen dat we een nul op het rekest kregen op het vlak van het brownfieldmanagement. Dat is ook niet zo, maar het optimaliseren van de middelen en de juistheid van de besluitvorming zijn belangrijk. Ik blijf bij mijn stelling dat de OVAM rechter en partij is en ik zal dat bewijzen. De optimalisering van het dossier heeft tot gevolg dat de OVAM nadrukkelijk aanwezig is bij de beleidsvoorbereiding en de controle, maar dat ze uit de besluitvorming over het vastgoed moet blijven. Deze zaken moeten goed worden overwogen in het licht van de moraal van de besluitvorming.

Het voordeel van een vraag om uitleg is dat we er de uitvoerende macht mee kunnen controleren. We zullen het uitvoerig antwoord bestuderen. Ik zal zeker niet nalaten om een paar indringende vragen te stellen aan minister Van Mechelen over de uitvoering, indien daar het probleem zou liggen. Ik dacht in alle oprechtheid dat niet zijn, maar uw ka-

Wille

binet deel uitmaakte van het probleem. Ik zal hem dezelfde moeilijke vragen stellen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Paul Wille tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de evolutie van het VMH-dossier

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Wille tot de heer Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de evolutie van het VMH-dossier.

De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de afgelopen maanden heeft deze commissie heel wat informatie ontvangen waardoor we nu een beter inzicht hebben in de zaak. Van bij het begin heb ik vragen gesteld over de uitvoering van het akkoord van 24 juli 2001. Ik geef twee voorbeelden, want die zullen de collega's misschien meer aanspreken dan een meer academische discussie.

NV DEC is het eerste voorbeeld. De aandelen ervan werden onderhands gekocht door Dredging International. Ik spreek me daar niet over uit, noch over de prijs. Ik ken de oorspronkelijke overeenkomst en ben op de hoogte van het tot stand komen ervan. U en uw voorgangers zijn op de hoogte van de ingebrekestelling door Europa inzake de VMH. Europa stelt dat de markt niet op een correcte manier werd bevraagd. Ook bij dit dossier is er geen marktbevraging geweest. Hoe is men dan uiteindelijk tot een prijs gekomen ? We kunnen nog eens een groot jurist vragen om hier een en ander uit te leggen, maar die kan zowel de ene als de andere kant uitgaan. Ik dring er daarom niet op aan. Niet alleen de hoogte van het bedrag is van belang. Ik zou graag vernemen hoeveel de overheid in dit dossier heeft gestopt en hoeveel de overheid er uiteindelijk uit heeft gehaald. In de loop van de tijd ontstonden er blijkbaar een aantal vorderingen van NV Dredging aan de VMH. Als het uiteindelijk neerkomt op de vereffening van de facturen en om de deal te verzilveren, stellen we plots vast dat een groot deel van de koopprijs

wordt geregeld door schuldvergelijking. Misschien kunt u vertellen over welke schulden het gaat en hoe ze zijn ontstaan. Waren de raad van bestuur en de regeringscommissaris op de hoogte ? Hoe zat het met de controle ? Er is trouwens een hele tijd geen regeringscommissaris geweest omdat de voormalige regeringscommissaris lid werd van een heel belangrijk kabinet.

Het dossier van de NV DEC is niet het enige. Ik noem ze niet allemaal, maar geef het dossier van de NV ABO als tweede voorbeeld. De aandelen werden onderhands verkocht aan een particulier. Ik zie u lachen, maar dit betreft geen grap, eerder een drama. Het geld had kunnen worden gebruikt voor uw beleid. Wordt de markt bevraagd voor werd beslist dat die ene particulier de ideale partner was aan wie kon worden verkocht ? Er werd nota bene verkocht aan de helft van de prijs die ooit werd ingebracht. Dit is een schoolvoorbeeld van slecht ondernemen. De VMH, de regeringscommissaris en een aantal bestuurders van de overheid, waren het blijkbaar eens om 100 miljoen in het dossier te steken en om slechts 50 miljoen terug te vragen. Hoe is dat mogelijk ?

Ik heb de heer Roksnoer bezig gehoord. Ik krijg het nogal lastig om te blijven luisteren tijdens dergelijke vergaderingen, want ik ken het dossier redelijk goed. De indruk werd gewekt dat het uiteindelijke resultaat niet verlieslatend zal zijn. Dat zou er nog aan mankeren. De sector is jarenlang een moneymaker geweest voor iedereen en niet het minst voor multinationals. Het zou het toppunt zijn dat de overheid de verlieslater van het geheel zou zijn. Ik ben voorstander van de uiteindelijke beslissing tot liquidatie, maar de aanpak had totaal anders kunnen zijn. U hebt zich trouwens laten bijstaan door de grote kantoren. De zaak is niet gelukt. Er werd heel contesteerbaar verkocht. The deal is bad. Het resultaat is negatief. Ik vraag me af of de regeringscommissarissen en de raden van bestuur aanspreekbaar zijn voor het management. Hoeveel hebben we erin gestopt en hoeveel hebben we eruit gehaald ? Of wordt het liefst stilzwijgend aan die informatie voorbijgegaan ?

De voorzitter : Minister Tavernier heeft het woord.

Minister Jef Tavernier : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Wille, ik zal trachten om zo concreet mogelijk op uw vragen te antwoorden. Ik merk eerst op dat de minister van Leefmilieu en Landbouw, als antwoord op de ingebrekestelling door de Europese Unie, op 3 maart 2003 een nota met weerlegging van de bezwaren heeft ingediend bij de Europese Unie en dat de transacties waarop u doelt,

Tavernier

niet het onderwerp uitmaken van deze ingebrekestelling.

De heer Paul Wille : Mijnheer de minister, bent u bereid om ons de antwoorden op de ingebrekestelling te geven ? Uw voorganger heeft dit verzoek altijd geweigerd. Het eerste antwoord voldeed niet, daarna kwam er een tweede en daarna een correctie. Mogen de leden van het parlement weten op welke manier de regering zich verdedigt bij Europa ? Ik vraag u dit niet om uw positie te bemoeilijken, want ik sta aan uw zijde. Ik ken het verfoeilijke argument dat het parlement de gang van zaken niet moet kennen. Ik doe u een ander voorstel : als u ons de teksten niet bezorgt binnen de twee maanden, dan stel ik ze ter beschikking van de leden van de commissie, want ik beschik er al een hele tijd over.

De voorzitter : De minister heeft ons bij een vorige gelegenheid wel een samenvatting gegeven. *(Opmerkingen van de heer Paul Wille)*

Ik kan me niet uitspreken over de kwaliteit van de samenvatting, maar de samenvatting kwam er omdat de schriftelijke procedure nog loopt en er geen openbaarheid aan mag worden gegeven.

Minister Jef Tavernier : We moeten omwille van de ingebrekestelling door de Europese Commissie opletten dat we geen juridische fouten maken. Het rechtsgeding loopt nog.

De bedoelde transacties kaderen in de beslissingen van de Vlaamse regering van juli 2001, juli 2002, oktober 2003 en in het decreet houdende bepalingen tot herstructurering van de Vlaamse Milieuholding dat door het Vlaams Parlement op 7 januari 2004 werd aangenomen. Het eerste deel van deze herstructurering betrof de volledige en versnelde afbouw van de participatiefunctie van de VMH. De wijze waarop dit is gebeurd, werd tijdens de vergadering van deze commissie op 27 november 2003 bij de behandeling van het ontwerp van voornoemd decreet door de voorzitter van de Vlaamse Milieuholding, de heer Roksnoer, uitvoerig toegelicht. *(Opmerkingen van de heer Paul Wille)*

Mijnheer Wille, ik was er niet bij, dus kan ik me niet uitspreken over de kwaliteit van de toelichting.

Bij de verkoopoperatie werd uitgegaan van de principes dat de verkoop snel en marktconform zou gebeuren, maar met respect voor het vennootschapsrecht en voor bestaande verbintenissen zoals

die waren vastgelegd in de statuten en aandeelhoudersovereenkomsten die dateren van een aantal jaren eerder.

Voor de verkoop van bepaalde participaties, waaronder DEC Holding NV, heeft de VMH, na marktconsultatie, een beroep gedaan op de externe consultant PricewaterhouseCoopers om de meest aangewezen verkoopstrategie uit te werken en de verkoopprijs te optimaliseren, rekening houdend met de hierboven vermelde principes. Op basis van hun advies heeft de raad van bestuur van de VMH er in eerste instantie voor geopteerd om rechtstreekse onderhandelingen aan te knopen met de meerderheidsaandeelhouder DEME. De prijs die werd bekomen – en die trouwens een meerwaarde inhoudt ten aanzien van de aanschaffingswaarde – is het resultaat van de onderhandelingen die gedurende zeven maanden werden gevoerd tussen de VMH met ondersteuning van de consultant en DEME. De effectieve betaling van de koopsom wordt gespreid in de tijd. Aan de laatste schijf moet worden voldaan op 31 december 2005. Tot op heden werd 50 percent van de koopsom betaald en voor het nog uitstaande gedeelte werd een onherroepelijke bankwaarborg verkregen. We zijn dus zeker.

De VMH heeft geen schulden bij Dredging International NV. Er staat wel een schuld uit van 371.840 euro aan DEC NV, die tegen het einde van dit jaar zal worden afgelost en die kadert in de afspraken met de aandeelhouders van een andere participatie die de VMH voorlopig nog aanhoudt in het licht van een standstill-overeenkomst.

Voor wat de participatie en de converteerbare obligatielening in ABO betreft, bedroeg de initiële investeringswaarde van de VMH in ABO 603.160 euro en niet 100 miljoen frank zoals verkeerdelijk in de vraag wordt vermeld. *(Opmerkingen van de heer Paul Wille)*

Mijnheer Wille, in uw vraag suggereert u dat de VMH ongeveer 100 miljoen frank in ABO heeft gestopt. Dan hebt u het over aandelen. *(Opmerkingen van de heer Paul Wille)*

De initiële investeringswaarde bedroeg alleszins 603.160 euro. Voor de gecombineerde verkoop van de participatie en de converteerbare obligatielening had een marktbevraging geen zin, aangezien de statuten en aandeelhoudersovereenkomst zowel een standstillclausule als een voorkooprecht bevatten. Door die combinatie werd het onmogelijk de participatie binnen een redelijke termijn op de markt te koop aan te bieden. Om deze clausule te doorbreken, kon enkel worden onderhandeld met

Tavernier

de andere aandeelhouders. Eén van deze aandeelhouders was bereid om deze participatie en converteerbare obligatielening te kopen, waardoor de VMH ongeveer 60 percent van haar investeringswaarde kon recupereren. Aanvullend kan worden vermeld dat twee andere financiële aandeelhouders, aan dezelfde voorwaarden als deze bekomen door de VMH, eveneens hun aandelen hebben verkocht. Als wij ons dus hebben vergist en ons zouden hebben laten rollen, dan zij ook.

De voorzitter : De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik behoud me het recht voor dit eens grondig te bekijken. Uw antwoord is er, maar ik zeg u : het voortbestaan van een vennootschap als ABO heeft nefaste gevolgen. Mijn mening over het nefaste karakter van de VMH heb ik al meermaals te kennen gegeven. Maar door het optreden van de overheid is ABO in staat om, ondanks de fundamentele verliezen die deze vennootschap maakt, tot op vandaag ver onder de marktprijs in te steken. Tot op dit ogenblik realiseren ze dit met verlies. Ik behoud me het recht voor om u, na onderzoek, met de feiten terzake te confronteren. Maar geloof me vrij : in tegenstelling tot wat ik had verwacht, is de procedure niet marktconform. U las uw antwoord voor. Ik heb daar begrip voor. Ik neem u niets kwalijk. Maar het is niet omdat de tekst die u naar voren brengt stelt dat dit is gebeurd na marktbevraging, dat dit ook zo is. Die marktbevraging is minstens sterk betwistbaar. Ik zal u bij een volgende gelegenheid, indien mij die wordt geboden, zeggen waarom dit zo is.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Paul Wille tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de gevolgen van de bezetting van het Lappersfortbos te Brugge

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Wille tot de heer Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de gevolgen van de bezetting van het Lappersfortbos te Brugge.

De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Mijnheer de minister, ik ben geen spreekbuis van wie dan ook. Ik ben getuige geweest van de bezettingsinitiatieven in het Lappersfortbos. Bezetters maakten er gebruik van elk middel om hun doel te bereiken. Zo werden er constructies opgericht. Er was sprake van meerdere vrachtwagens vol afval. Ik vroeg me dus af of men boomhutten mag oprichten zonder bouwvergunning. Was er een vergunning ? Zo niet, heeft de lokale overheid een pv opgesteld ? Als dat er is, mogen we het zien ? Als er geen is, wat is daar dan gebeurd ?

We zijn allemaal zeer gevoelig voor de afvalproblematiek. Storten is vergunningsplichtig. Waren die vergunningen er, of was dit een speciaal geval ? Of moeten in de toekomst multinationals of anderen deze vergunningen hebben, maar de basis niet ? Indien er geen vergunningen waren, heeft de zo geprezen OVAM, al dan niet met haar directiecomité, al dan niet uitgebreid, al dan niet rechtsgeldig beslist, een milieuheffing opgelegd ? Aan wie ? Is er een pv opgesteld wegens sluikstorten ? Waarom is dat niet gebeurd ? Is iedereen dan niet gelijk voor de wet ?

Dan had ik het in mijn vraag nog over de stortplaatsen in de lijst van het Vlarebo. Die vraag kunt u lezen in de tekst. Dit is eigenlijk geen spelerei. Ik wil voor de toekomst weten of iedereen gelijk is voor de wet.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Wat het sluikstorten betreft, dit moet me al lang van het hart : ik heb vastgesteld dat het in Gent op dat vlak nog slechter gaat dan in Antwerpen. Antwerpen heeft deze zaak meer onder controle dan Gent. Ik vind ook dat alle sluikstorters gelijk moeten worden behandeld.

Gisteren was ik nog aanwezig in de rechtbank in Dendermonde. Ook daar ging het over een politieke actie, namelijk van mensen uit de vredesbeweging die een trein die Amerikaans militair materieel vervoerde, hebben tegengehouden. De rechtbank van Dendermonde heeft zich onbevoegd verklaard, daar het over een politiek misdrijf ging. In een democratische samenleving bestaat er zoiets als het recht op vrije meningsuiting. Sommigen menen dat ze daar geweldloze acties aan moeten koppelen, zoals het bezetten van een terrein. Het gaat hier over een belangrijk probleem, namelijk de nood aan meer groen en het behoud van waardevolle natuur- en bosgebieden. Daarover kunnen we het allemaal eens zijn. Sommigen willen dit kracht bijzetten, niet alleen met woorden, maar

Malcorps

ook met symbolische daden. Het is belangrijk dat dit kan in een samenleving. Het gaat over politieke acties. Als het gaat over misdrijven, dan moeten die ook worden beschouwd als politieke misdrijven.

Mijnheer Wille, als dit voor u toch meer is dan een spelerei en u dit ernstig meent, dan vind ik wat u zegt wat jammer. Het gaat over jonge, enthousiaste mensen, die met een zeker idealisme en niet uit eigenbelang voor deze zaak opkomen. Ik vind het jammer dat u dit zo ziet. Als de overheid dit letterlijk zou volgen en een pv opmaakt, in welk soort samenleving leven we dan ? Als dit soort acties dan toch ergens moet worden behandeld, dan inderdaad voor een hof van assisen, als politiek misdrijf. Dan moet een jury zich er maar over uitspreken. Maar men moet hier niet de letter van de wet volgen en dit bekijken als sluikstorten en als iets dat moet worden aangepakt. Dat lijkt me vrij belachelijk.

De voorzitter : Minister Tavernier heeft het woord.

Minister Jef Tavernier : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Wille, ik dank u voor deze vraag, waaruit ik een zekere nostalgische sympathie voor boomhutten en bosbewoners meen op te maken. U stelt deze vragen aan mij. Maar een groot deel ervan heeft betrekking op de ruimtelijke ordening. Net zoals voor financiële dossiers moet ik u met betrekking tot zaken van ruimtelijke ordening doorverwijzen naar mijn achtenswaardige collega, minister Van Mechelen. Het uitreiken van bouw- en milieuvergunningen voor de door u aangehaalde activiteiten behoort bovendien eigenlijk tot de verantwoordelijkheid van het stadsbestuur. Dat bestuur kan hier natuurlijk niet zomaar worden ondervraagd. Natuurlijk hebben mijn diensten deze zaak met argusogen gevolgd wanneer het ging over afval. Maar de OVAM heeft moeten vaststellen dat de achtergelaten afvalstoffen werden verwijderd, zodat er geen wettelijke basis is om eventueel een milieuheffing te innen.

Ik ga in op de grond van de zaak. Voormalig minister Dua heeft in het verleden steeds haar sympathie geuit voor de bezetters van het Lappersfortbos, vooral omdat het haar uitdrukkelijke wens was om dit bos te behouden. Ik sluit me daarbij aan. Ze heeft dan ook haar verantwoordelijkheid terzake genomen en zich ingespannen voor het behoud van dit waardevolle bosgebied vlak bij de stadskern van Brugge.

Gezien mijn bevoegdheid voor het leefmilieu en mijn verantwoordelijkheid om in Vlaanderen stadsbossen te creëren, vind ik het cruciaal om dit bestaande bos te behouden en open te stellen voor de bevolking van Brugge. Een bos dat zo dicht bij de stadskern gelegen is, is uniek in Vlaanderen. Daarom kan het terecht worden beschouwd als een monument. Aankoop en openstelling bieden dan ook de beste garantie om deze zone als stadsbos te laten functioneren. Er is trouwens ook een hele sociale dynamiek rond dit dossier ontstaan. Hieruit blijkt dat dit bos dan ook die sociale functie van een stadsbos kan vervullen.

Zodra we een akkoord hebben met de minister van Begroting, kunnen we ons concentreren op wat echt telt : een goed plan uitwerken om van het Lappersfortbos een echt stadsbos te maken voor de mensen uit de buurt, zodat ze van dat groen kunnen genieten.

In 1996 werd reeds een deel van het Lappersfortbos onderzocht op bodemverontreiniging. Uit het oriënterend bodemonderzoek met als titel 'Oriënterend bodemonderzoek op het terrein van Fabricom NV te Brugge' blijkt dat het onderzochte terrein in 1987 door Fabricom NV werd overgekocht van FN Herstal. Op het gedeelte van het terrein tussen de beek en Sint-Michiels zouden, voor zover bekend, reeds sinds 1930 industriële activiteiten hebben plaatsgevonden, waaronder de productie van munitie.

Volgens artikel 3 van het bodemsaneringsdecreet kunnen gronden waarop een inrichting gevestigd is of was, of een activiteit wordt of werd uitgeoefend die opgenomen is in de lijst bedoeld in artikel 3, paragraaf 1 van het bodemsaneringsdecreet, slechts worden overgedragen als er vooraf een oriënterend bodemonderzoek aan de OVAM is bezorgd, met melding van de overdracht. Dit oriënterend bodemonderzoek moet worden uitgevoerd op initiatief en op kosten van de overdrager. De OVAM kan evenwel op basis van de huidige beschikbare gegevens niet nagaan of er een oriënterend bodemonderzoek dient te worden uitgevoerd op alle percelen die deel uitmaken van het Lappersfortbos.

De voorzitter : De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : De grote winnaar van deze stoute vraag is eigenlijk de heer Malcorps. Ik neem aan dat het antwoord en zijn pleidooi in alle groene blaadjes zullen verschijnen. Ik heb daar geen probleem mee, maar ik wil in alle ernst één ding zeggen. Indien men bijvoorbeeld ten aanzien van

Wille

de aanvraag voor het milieupark in Gent inzake vergunningen ook maar 10 percent van de coulante houding had vertoond die men in dit dossier heeft vertoond, dan hadden we nu een milieupark in Gent met 300 laaggeschoolde arbeiders. Dit wou ik maar eens zeggen, in de marge.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de uitvoering van de resolutie van 23 mei 2001 betreffende de inplanting van GSM-masten

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Van Cleuvenbergen tot de heer Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de uitvoering van de resolutie van 23 mei 2001 betreffende de inplanting van GSM-masten.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in 2000 was er heel wat te doen over zendmasten. Ik herinner me dat toenmalig minister Aelvoet toen zei dat dit een prioritair dossier was voor haar. Zij ging wetenschappelijk onderzoek laten verrichten naar de gevaren van zendmasten. Ze zou ervoor zorgen dat dit onderzoek klaar zou zijn vóór de Wereldgezondheidsorganisatie klaar zou zijn met haar onderzoek. Dat laatste zou dit jaar gebeuren.

In het Vlaams Parlement heeft de CD&V-fractie een voorstel van resolutie ingediend, naar aanleiding van de inplanting van een GSM-mast. We deden dit omdat we vaststelden dat in deze dossiers – en ik durf gerust te veralgemenen – de onduidelijkheid bij de bevolking zo groot is dat er meer discussies komen, hoewel die allicht grotendeels onterecht zijn. We vonden dus dat er eens duidelijke richtlijnen moesten komen.

Mijnheer de minister, ook nu nog vinden we wekelijks in de pers, meestal de regionale pers, een bericht over het verzet van een of andere organisatie of van buurtbewoners tegen de inplanting van een GSM-mast. Dat komt deels omdat er een welles-

nietesspelletje wordt gespeeld over de gevaren. Er bestaat immers geen duidelijkheid, hoewel die er volgens vroegere beloftes al lang had moeten zijn.

Een andere reden van het verzet is dat er altijd ook wat geheimzinnigheid heerst omtrent de plaatsing van een GSM-mast. De regels die we daarvoor hebben opgesteld, hebben dat nog in de hand gewerkt. Zo ontstaat er telkens weer een spanningsveld tussen de bevolking en de lokale overheid. Duidelijkheid kan die spanning wegnemen.

Daarom juist hebben we een resolutie goedgekeurd. We vonden dat we in Vlaanderen, zij het in samenwerking met de federale overheid, duidelijke signalen moesten kunnen geven aan de lokale overheden en de bevolking over wat kan en wat niet. Het op elkaar schieten zou daarmee kunnen ophouden.

Als we daar met bewoners over spreken, geven ze zelf ook een GSM-nummer op om contact te houden. We zijn allemaal trouwe GSM-gebruikers en we willen graag overal bereikbaar zijn. Toch bestaat er veel verwarring over de gevaren, en de resolutie had daar een oplossing voor moeten geven. Aan het einde van een zittingsperiode is het trouwens goed de goedgekeurde resoluties eens te evalueren.

Ik heb het ontwerp van Vlaams Milieubeleidsplan 2003-2007 eens doorgenomen. Gelukkig kon ik met de computer zoeken naar de woorden straling, GSM, enzovoort, zodat ik een mooi overzicht kreeg, een handigheidje voor iemand die deze commissie niet van dichtbij volgt. Ik heb daaruit begrepen dat de uitwerking van de genoemde resolutie zal gebeuren tegen 2007 door middel van dat ontwerp van Vlaams Milieubeleidsplan.

In het plan staan de belangrijkste risico's gestipuleerd, onder andere van niet-ioniserende straling van GSM-masten en GSM-gebruik. Daarvan wordt gemeld dat er nog altijd onenigheid over bestaat. Het staat intussen wel vast dat er thermische effecten zijn, en dat die mogelijk verwaarloosbaar zijn. Over niet-thermische effecten zou er nog altijd discussie zijn.

De resolutie zou in de planperiode 2003-2007 moeten worden uitgebouwd in een thematisch beleid. In het milieubeleidsplan is er ook onder risicobeheer sprake van niet-ioniserende straling en van voorzorgsprincipes. De rode draad in het plan is de aandacht voor de combinatie of de onderlinge samenwerking van gezondheid en milieu.

Van Cleuvenbergen

Toch wordt ook gesteld dat we opnieuw moeten leren leven met onzekerheden en risico's, aangezien die van alle tijden zijn. Voor een deel van de problemen ziet men bovendien geen oplossing in Vlaanderen alleen, maar zou die gezocht moeten worden in Europees verband.

Ook wordt gesteld dat het belangrijk is een communicatiestrategie van voorlichting en toelichting te ontwikkelen. Die zou doelgroepgericht moeten verlopen. Ten aanzien van de doelgroep zou er met één stem moeten worden gesproken. De openbaarheid van het beleid zou moeten worden verhoogd door een continue informatieverstrekking en door het zichtbaar maken van de voortgang.

Dit alles past perfect bij de resolutie. We wilden daar immers net hetzelfde mee bereiken. Alleen werd ze in 2001 ingediend voor de zittende regering, en niet voor de regering in 2007.

Ik ben ook nagegaan wat er gebeurt op het gebied van wetenschappelijk onderzoek in Vlaanderen. Er blijken heel wat uitgaven te zijn van de Universiteit Gent, de VITO en de Vlaamse Milieumaatschappij, vaak in onderlinge samenwerking. Uit die publicaties blijkt dat de elektromagnetische velden rond de masten voor mobiele telefonie in de praktijk in feite verwaarloosbaar zijn.

De gegevens over de uitgezonden vermogens zouden echter slechts fragmentarisch beschikbaar zijn. Daar zit toch een contradictie in.

Het BIPT is door de federale overheid aangesteld om een coördinerende rol te spelen. Sinds 29 december 2001 zou het BIPT beschikken over een databank, maar die zou naar hun eigen zeggen onvolledig zijn. Op de website van het BIPT kon ik – als burger – hierover niets terugvinden.

Mogelijk beheers ik onvoldoende de vaardigheid om het web te consulteren, maar dan zullen ook anderen hun informatie niet vinden. Wie in een regio woont waar sprake is van een bijkomende GSM-mast, zou nochtans graag willen weten of er al staan, en of ze niet gecombineerd kunnen worden. Het grote publiek heeft er dus belang bij. Of de Vlaamse overheid de gegevens kan raadplegen, weet ik echter niet.

De controle van de normen gebeurt ook door het BIPT. De operatoren zijn verplicht hun gegevens te verschaffen. De vraag blijft hoe dit op zijn beurt wordt gecontroleerd. Er is ook een databank van

de VZW RISS, eveneens een federale databank, maar ook die is voor mij niet toegankelijk. In welke mate is Vlaanderen op de hoogte van die federale gegevensbanken ?

Mijnheer de minister, ook Ruimtelijke Ordening heeft in dit dossier iets te zeggen. Zegt u me echter niet dat ik u daar geen vragen over mag stellen, want ik heb me hiervoor al eerder gericht tot de minister van Ruimtelijke Ordening en die antwoordde daarop dat de minister van Leefmilieu door de regering is aangesteld als verantwoordelijke coördinator voor deze materie.

Het departement Ruimtelijke Ordening heeft hier trouwens nog niet veel meer over gezegd dan dat er vergunningen moeten worden aangevraagd, behalve voor zendmasten van minder dan 5 meter hoogte. Zendmasten op grote gebouwen zijn meestal geen 5 meter hoog, en die kunnen dus altijd zonder meer ergens opduiken. Wel kunnen de gemeenten een strenger stedenbouwbeleid voeren en bijkomende verplichtingen opleggen. Het kan echter niet de bedoeling zijn dat elke gemeente in deze een eigen beleid gaat voeren.

Ik herneem even de inhoud van de resolutie. Ze werd overigens aangepast op vraag van de meerderheid. Voor een deel was dat terecht, want we hebben tijdens de discussies ook iets bijgeleerd, maar voor een ander deel hadden we het misschien toch anders gewild.

Een eerste punt van deze resolutie is dat bij de plaatsing van zendmasten de verplichting moet worden opgelegd, vanuit gezondheidsoogpunt, om de omwonenden afdoende te informeren over de reikwijdte van het uitgestraalde elektromagnetisch veld. Dit ligt in het verlengde van de algemene informatieplicht die bij koninklijk besluit was opgelegd aan het BIPT.

Ten tweede moet erop worden toegezien dat systematisch wordt nagegaan welke alternatieve inplantingen voor een zendmast bestaan. Immers, soms kunnen bewoners veel betere voorstellen doen. Een zendmast mag nu om redenen van ruimtelijke ordening niet in een landbouwgebied staan, maar mag wel dicht bij de mensen, hoewel die daar ook weleens problemen mee hebben. Het moet echter ook gezegd dat een zendmast meer nodig is waar meer mensen wonen dan in het open veld.

Volgens de resolutie moeten GSM- en andere masten die worden ingeplant op minder dan 300 meter van scholen of ziekenhuizen, worden behandeld als milieuvergunningplichtig klasse 2. Daardoor is

Van Cleuvenbergen

een voorafgaand onderzoek verplicht. Andere zendmasten zouden moeten worden ingedeeld in klasse 3, zodat ze aan een meldingsplicht onderworpen zijn.

Ook wordt gevraagd voor alle GSM- of zendmasten het naleven van de federale stralingsnorm als voorwaarde te stellen voor een stedenbouwkundige vergunning. Dat is uitgevoerd, ten minste voor de gevallen waarin een vergunning vereist is. Ik heb er echter al op gewezen hoe relatief de hoogte van de mast als norm voor de vergunningsplicht is.

De databank van antennesites opgemaakt door het BIPT, met alle inplantingen van antennes en hun karakteristieken, moet volgens de resolutie worden ingevoerd in het GIS zodat de Vlaamse overheid voortdurend een beeld heeft van de ruimtelijke spreiding. Er moet ook een maximale coördinatie tot stand komen tussen de controlemetingen door het BIPT en de toezichthoudende overheid in Vlaanderen. Ten slotte moet het wetenschappelijk onderzoek naar de gezondheidseffecten worden uitgebreid en afgestemd op internationale onderzoeken.

Ik heb de bevoegde minister herhaaldelijk gevraagd naar een stand van zaken. Telkens moest ik echter vaststellen dat een of ander onderdeel nog niet aan bod kwam, dat er nog geen oplossing voorhanden was, of dat een voorhanden zijnde oplossing niet uitvoerbaar was. Het is inderdaad een complexe materie, maar hoe complexer ze is, hoe beter het is de bevolking te informeren.

Mijnheer de minister, graag had ik van u als coördinerend minister vernomen welke concrete stappen nu al zijn genomen met het oog op de melding van geplaatste en nog te plaatsen GSM-antennes, het zoeken naar alternatieve inplantingen en het controleren van de veiligheid van dit alles voor de omwonenden. Dat was immers de doelstelling van de resolutie.

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef Van Looy : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik denk dat we voor deze vraag nu de juiste minister op de juiste plaats hebben. Immers, minister Tavernier is niet alleen de opvolger van mevrouw Dua en de heer Sannen, hij was in de vorige federale regering ook de opvolger van minister Aelvoet, auteur van het bewuste KB waarover mevrouw Van Cleuvenbergen al

sprak, inzake de gevaren van elektromagnetische straling.

Het oorspronkelijk idee van dat KB was niet slecht. Het was de bedoeling de wildgroei van GSM-antennemasten in te perken. Naar verluidt echter zou er nogal wat misgelopen zijn, met name door het onoordeelkundig opstellen van dat KB door mensen die niet gehinderd werden door enige kennis van zaken. Daardoor heeft dat KB nu betrekking op alle gebruikers van het radiospectrum. Geldt het KB dan ook voor de radioamateurs ? Zij zijn het die in het verzet komen. Is het nodig, en was het de bedoeling, dat de minister zo ver zou gaan ?

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik sluit me aan bij de vragen van mevrouw Van Cleuvenbergen. Het belangrijkste probleem is misschien nog de informatie aan de bevolking. Dat is onlangs ook gebleken op een studiedag over dit thema van het VIBE en het EcoHuis Antwerpen.

Er zijn objectieve veiligheidsrisico's, zoals thermische en niet-thermische effecten, en daarover is een wetenschappelijke discussie aan de gang. Daarnaast zijn er ook subjectieve onveiligheidsgevoelens van mensen die rond die zendmasten wonen. In beide gevallen moet er een goed informatiebeleid worden gevoerd. De vraag is gesteld aan de gemeenten, meer bepaald aan de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, maar dat heeft alleen maar geleid tot een pingpongspel tussen het Vlaams Gewest en de VVSG.

Op dit moment zijn dus de belangrijkste vragen of we daaruit geraken, wie de verantwoordelijkheid op zich neemt, en wie het gaat financieren. De gemeenten willen wel iets doen, maar stellen dat er ook wat tegenover moet staan. Zo moeten ze de nodige knowhow in huis krijgen en moeten ze eventueel bij grote problemen hoorzittingen met de bevolking organiseren. Het moet dringend worden uitgeklaard wie daarvoor moet opdraaien.

Af en toe durf ik nog eens de Nederlandse regering als voorbeeld naar voren schuiven. Ze vinden daar altijd mooie namen voor dossiers, al blijkt er bij nader inzien soms niet zo veel in te staan. Een mooie omschrijving uit een dossier van VROM is 'nuchter omgaan met risico's, beslissen met gevoel voor onzekerheden'. Dat geeft precies weer wat de uitdaging is.

Malcorps

De risico's die daarbij worden genoemd, zijn ook allemaal stralingsrisico's. Er wordt gesteld dat er een serieus probleem is met hoogspanningslijnen, blijkens de stand van het wetenschappelijk onderzoek. In Nederland beschikt de Gezondheidsraad over een recente studie waaruit blijkt dat kinderen niet in de buurt van het hoog magnetisch veld van hoogspanningslijnen zouden mogen wonen. Als we dat toepassen, zitten we met een ernstig probleem. Het beleid zou daarop moeten worden afgestemd.

Een ander probleem is de ioniserende straling van bijvoorbeeld radon. Daar heb ik een aantal schriftelijke vragen over gesteld. Het gaat verder ook over de basisstations voor mobiele telefonie, GSM en UMTS. De Nederlandse milieu-instanties vragen naar meer onderzoek in aansluiting met gezondheids- en milieustudies op Europees niveau en studies die worden gepland door TNO in Nederland. We moeten daar ook binnen onze eigen instanties voor gezondheid en milieu de nodige aandacht aan besteden.

Ook tijdens vorige discussies is gezegd dat de Wereldgezondheidsorganisatie bezig is met die fameuze superstudie die echter nog lang kan duren. De vraag is dan ook of we daarop moeten wachten om de normen, indien nodig, verder te verscherpen. We moeten ook zelf onze verantwoordelijkheid nemen en nagaan wat er binnen het steunpunt nog mogelijk is.

De voorzitter : Minister Tavernier heeft het woord.

Minister Jef Tavernier : Mijnheer de voorzitter, collega's, het is goed dat er regelmatig wordt geëvalueerd wat er gebeurt met een resolutie die goedgekeurd is in het parlement en hoe die wordt opgevolgd.

Het voorstel van voormalig minister Dua was om deze resolutie om te zetten in twee fasen. Ten eerste zou een pakket integrale milieuvoorwaarden voor zendantennes worden uitgewerkt zodra de decretale basis daarvoor voorhanden is. Daarnaast zou er een meldingsplicht voor zendantennes in het Vlarem worden ingevoerd, geflankeerd door een omzendbrief naar de gemeenten en een protocol tussen de GSM-operatoren, de Vlaamse regering en de Vlaamse gemeenten, vertegenwoordigd door de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten. Het protocol beoogt dat voor elke nieuwe antenne de technische informatie ter beschikking wordt gesteld en dit minstens 2 maanden voor de uitvoering van enige werken op de bouwplaats. Dit tweeledig

voorstel werd bij eerdere besprekingen positief onthaald door deze commissie.

Wat is de stand van zaken vandaag ? Ik zal het eerst hebben over de ontwikkeling van het integraal voorwaardenpakket. Wat het decreet integrale milieuvoorwaarden betreft, werd begin 2004 een belangrijke doorbraak bereikt. Het Vlaams Parlement keurde het decreet goed dat de juridische basis moet vormen voor het ontwerp van pakketten voor integrale milieuvoorwaarden. De tekst is nog niet gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Onmiddellijk na de goedkeuring van het decreet kreeg de administratie de opdracht van minister Sannen om voor enkele pilootsectoren integrale voorwaardenpakketten uit te werken. In overleg met de vertegenwoordigers van verschillende bedrijfssectoren werd toen beslist de sectoren 'garages' en 'schrijnwerkerijen' als pilootsectoren naar voren te schuiven. Op dit moment wordt de laatste hand gelegd aan deze twee voorwaardenpakketten. Ik wil die nog deze legislatuur aan de Vlaamse regering voorleggen. Als de balans positief is, zullen we ook voor andere sectoren dergelijke voorwaardenpakketten ontwikkelen. Daarbij moeten ook de zendmasten als prioritaire sector aan bod komen.

Intussen heeft men ook niet stilgezeten met de uitwerking van de overgangsfase. Er is een ontwerp-tekst voor Vlarem-aanpassing klaar, samen met een omzendbrief en een ontwerp van protocol tussen bovengenoemde partners.

Uit de gesprekken met de operatoren over het ontwerp van protocol bleek dat ze vrij positief staan tegenover de voorgestelde aanpak inzake meldingsplicht, protocol, omzendbrief en op termijn integrale voorwaarden. Minister Van Grembergen, die verantwoordelijk is voor de lokale besturen, kon onder zekere voorwaarden instemmen. Ook minister Van Mechelen stond positief tegenover deze aanpak.

De VVSG heeft het voorbije jaar tijdens de besprekingen haar bedenkingen geformuleerd over het protocol. Daardoor hebben de gesprekken ernstige vertragingen opgelopen. De VVSG vreest dat het geen meerwaarde zou bieden voor de gemeenten. Zij somde daarvoor een aantal redenen op. De gemeenten kunnen de aangebrachte informatie niet controleren en de informatieverstrekking kan net zo goed zonder hen. Daarnaast hebben ze toch geen beslissingsrecht, en zou het voor hen extra kosten meebrengen.

Tavernier

Het directiecomité van de VVSG van 9 februari laatstleden heeft zijn negatief standpunt over de voorgestelde aanpak officieel bevestigd. Ik citeer : 'Het directiecomité engageert zich niet tot het ondertekenen van het voorgestelde protocol. Uiteraard zijn de gemeenten bereid om een door de Vlaamse overheid en/of de telecomoperatoren opgestelde informatiefolder over de gezondheidsrisico's van GSM-masten ter beschikking te stellen van de bevolking aan de gemeentelijke balies. Ook kan er materiële ondersteuning worden verleend aan informatiemomenten voor de bevolking georganiseerd door de telecomoperatoren. Maar het engagement opnemen om als gemeente zelf informatiemomenten te organiseren of verantwoordelijkheden op te nemen in het ter inzage leggen van de begeleidende documenten, kan niet omdat daarvoor de perceptie ontstaat dat de gemeente de verantwoordelijke is voor het afgeven van de vergunning. De situatie wordt anders als de gemeenten de vergunningen effectief moeten afleveren.'

Het directiecomité van de VVSG is dus van mening dat wie bepaalt dat aan de gezondheidsnormen is voldaan, ook minstens medeverantwoordelijk is voor de informatievoorziening. Op dit moment is dat duidelijk niet het geval omdat het BIPT geen medeondertekenaar is van het protocol. Andere overheden of operatoren kunnen zelf dus evengoed informatievergaderingen organiseren, uitleg geven of documenten ter inzage leggen. Door een verantwoordelijkheid op te nemen, zou de indruk kunnen ontstaan dat gemeenten verantwoordelijk zijn voor de locatiekeuze van de masten en het halen van de stralingsnormen. De VVSG geeft er de voorkeur aan pas een rol op te nemen als de gemeenten ook daadwerkelijk iets te zeggen hebben, wat nu niet het geval is. Ik kan begrip opbrengen voor dit standpunt omdat inderdaad de indruk zou kunnen ontstaan dat het de gemeenten zelf zijn die beslissen over het plaatsen van een zendmast.

Wat het zoeken naar alternatieven betreft, vermoed ik dat u verwijst naar de databank van antennesites. In deze commissie is al eerder gezegd dat in het kader van de regelgeving op het gedeelde gebruik van de antennesites voor radiocommunicatienetwerken, aan de operatoren de verplichting is opgelegd om een gemeenschappelijk databanksysteem op te zetten waarin de essentiële kenmerken van hun antennesites worden opgeslagen. Het BIPT heeft aan de drie GSM-operatoren gevraagd om zo'n databank op te zetten. Met dit doel is de

VZW RISS of Radio Infrastructure Site Sharing opgericht, die intussen operationeel is.

Wat de Vlaamse overheid betreft, heeft de administratie Ruimtelijke Ordening mede namens Aminal een verzoek ingediend om toegang te krijgen tot deze databank. De Vlaamse overheid is echter nog geen lid van de VZW RISS en kan de databank dan ook nog niet raadplegen. Bovendien heb ik de indruk dat de federale overheid specifiek gekozen heeft voor een databank die beheerd wordt door een privé-VZW en niet door een overheidsinstantie als het BIPT, dit om de vertrouwelijkheid van de gegevens te kunnen garanderen. De in de databank opgenomen gegevens zijn immers geen bestuursdocumenten die vallen onder de regeling inzake openbaarheid van bestuur. De structuur van de opgeslagen informatie is bovendien van die aard dat, zelfs als het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap lid zou zijn van de VZW, het overbrengen van al de informatie in een eigen GIS-systeem een zeer tijdrovende en kostelijke aangelegenheid zou zijn.

Het koninklijk besluit van 21 december 2001 bepaalt dat de eigenaars verplicht zijn om voor 31 december 2006 voor elke antenne een technisch dossier op te maken, dat ze naar het BIPT moeten opsturen. Deze dossiers zijn uiteraard wel bestuursdocumenten en vallen dan ook onder de openbaarheid van bestuur.

Wat de controle op de veiligheid voor de omwonenden betreft, is het toezicht op de federale stralingsnormen, vastgesteld in het KB van 29 april 2001, in de eerste plaats een federale bevoegdheid die wordt uitgeoefend door het BIPT. Bij twijfel of bij klachten van inwoners kunnen de gewestelijke overheden en gemeentebesturen een beroep doen op de expertise van het BIPT om een onderzoek in te stellen indien er ernstige aanwijzingen zijn dat de blootstellingsnorm zou worden overschreden.

In januari 2004 is de VITO gestart met de 'Inventarisatie van blootstellingsniveaus van niet-ioniserende elektromagnetische straling (NIS) voor de bevolking in Vlaanderen – deel literatuurstudie', en dit in opdracht van de cel Milieu en Gezondheid van Aminal.

De doelstelling van deze wetenschappelijke studie is enerzijds een brede, diepgaande analyse uit te voeren van alle mogelijke NIS-bronnen, zowel binnenshuis als buitenshuis, en anderzijds een evaluatie te maken van de potentiële impact ervan op de gezondheid van de mens. Er gaat specifieke aandacht naar gebieden met hogere NIS-immissie en

Tavernier

naar gebieden waar gevoelige bevolkingsgroepen voorkomen zoals buurten van scholen en ziekenhuizen. Vervolgens wordt een prioriteitsstudie gemaakt van de verder te onderzoeken NIS-bronnen en aandachtsgebieden in Vlaanderen.

De stuurgroep voor deze opdracht bestaat uit vertegenwoordigers van alle betrokken administratieve overheidsentiteiten. De resultaten van deze studie zullen beschikbaar zijn tegen juli 2004. In een vervolgstudie zullen effectieve metingen ter toetsing van de inventarisatie plaatsvinden.

Ook op internationaal en Europees vlak zijn een aantal onderzoeksinitiatieven aan de gang. Begin 2003 werd in opdracht van de cel Milieu en Gezondheid een inventarisatie opgemaakt van lopend onderzoek, onderzoeksinspanningen en onderzoekspotentieel zowel in Vlaanderen en België, als op Europees en internationaal niveau, dit om een inzicht te krijgen in de kennisbehoeften inzake milieu en gezondheid. In het kader daarvan werden ook Europese en internationale onderzoeksinspanningen inzake NIS geïnventariseerd.

Heel het rapport zal kunnen worden geraadpleegd op de website www.mina.be. Deze inventarisatie gebeurde met de bedoeling om het onderzoek in Vlaanderen af te stemmen op het onderzoek op Europees en internationaal vlak.

Samengevat kunnen we besluiten dat er een aantal belangrijke stappen zijn gezet. De federale stralingsnorm is een feit en dient als basis voor het afleveren van bouwvergunningen. Tegen 2006 moet er voor elke zendmast een technisch dossier zijn waarover iedereen kan beschikken. In de loop van de komende maanden zullen belangrijke rapporten beschikbaar zijn om het effect van blootstelling aan niet-ioniserende straling in kaart te brengen. Tot slot is ook een decretale basis gelegd om een milieuvoorwaardenpakket voor GSM-masten te ontwikkelen.

Wat de overgangsregeling via het Vlarem betreft, brengt het standpunt van de VVSG ons in een pat-situatie. Ik ben bereid het oorspronkelijke voorstel van minister Dua, zoals ook gedeeltelijk verwoord in de resolutie, opnieuw te bespreken. Ik heb het dan meer bepaald over de invoering van een vergunningsplicht klasse 2 voor zendantennes, in algemene zin of voor bepaalde types ervan of op bepaalde plaatsen bijvoorbeeld in woongebieden of in de nabijheid van scholen.

U weet dat een dergelijk systeem ook zijn nadelen kent, al was het maar de administratieve toepassingslast, omdat bij de invoering van een vergunningsplicht ook voor alle bestaande masten een vergunning zal moeten worden aangevraagd. Dat heeft minister Dua destijds trouwens ook gezegd. Bovendien staan de GSM-operatoren niet te juichen om een dergelijk voorstel.

Ik sta graag open voor suggesties van dit parlement, dat aan de basis lag van de destijds goedgekeurde resolutie. U begrijpt dat de situatie een beetje moeilijk is, gezien de nu geofficialiseerde houding van de VVSG. We hebben alleszins stappen vooruit gezet.

Wat de vragen van de heer Van Looy betreft, moet ik toegeven dat ik hierop niet onmiddellijk kan antwoorden, hoewel ik in een van mijn vorige levens op het federale niveau bevoegd ben geweest voor deze materie. Ik zal hem het antwoord echter later bezorgen.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Ik dank de minister voor het interessante overzicht van wat er tijdens deze legislatuur op dit vlak is gebeurd. Als parlamentslid blijf ik me echter afvragen waarom alles zo lang moet duren. In het begin van uw antwoord zei u dat een aantal beloofde zaken momenteel werden uitgewerkt en had u het over de decretale basis en over de overgangsregeling via het Vlarem, maar dat heeft minister Dua in dit parlement reeds gezegd in de zomer van 2002. Ze heeft dat nadien ook nog twee keer bevestigd naar aanleiding van schriftelijke vragen. In feite is daar nu nog steeds niets van terechtgekomen. Ik stel dus vast dat alles heel traag verloopt.

Verder onthoud ik dat het BIPT een centrale partner is wat het zoeken naar oplossingen betreft. Vlaanderen zal dus bindende afspraken moeten maken met dit BIPT. Ik weet niet of dat moet gebeuren via een samenwerkingsakkoord, een protocol of iets anders, maar ik noteer alvast dat we dit niet aankunnen zonder een actieve samenwerking met dit BIPT.

Ik heb ook nog een opmerking over de VVSG. Afgaande op de uitleg over de inhoud van het protocol zouden de gemeenten in feite verantwoordelijk zijn voor het informatiebeleid aan de bevolking. De kosten zouden voor een deel worden gedragen door de operatoren. Dan vraag ik me echter wel af welke informatie ze kunnen geven. Uit het geheel

Van Cleuvenbergen

van uw antwoord blijkt dat de studies nog moeten worden afgewerkt en dat men niet weet waar de masten staan. Men kan dus aan de bevolking ook niet zeggen waar er masten staan ; men kan dat alleen zeggen over de masten waarvoor er de laatste tijd bouwvergunningen werden afgeleverd, maar niet voor de andere. Als er een tweede zendsysteem bij wordt gezet op een bestaande mast, wordt het risico in feite ook verzaamd, tenminste als er een risico zou zijn, wat nog steeds de vraag is. Ook die bijkomende systemen werden niet geïnventariseerd. Er wordt dus gevraagd om informatie te geven die er niet is. Dat is net het probleem.

De wetenschappelijke rapporten die voor dit jaar werden aangekondigd, zullen allicht belangrijk zijn, want als ze er zijn, zullen een aantal gesuggereerde oplossingen misschien totaal overbodig worden. Ik hoop althans dat het minder gevaarlijk is dan sommigen nu denken. Doordat we niet weten waar er dergelijke masten staan en doordat we niet weten hoe groot het risico is, maken we mensen echter onzeker en maken we misschien van een klein probleem een groter probleem dan nodig is. Daarom blijven inventarisatie en de rol van het BIPT in die informatieverschaffing toch wel zeer belangrijk.

In de motie die ik zal indienen, zal ik proberen een aantal voorstellen te formuleren waar het parlement misschien achter kan staan. Om dat goed te kunnen doen, zou ik graag de tekst van uw antwoord krijgen.

De voorzitter : Dat antwoord zal u worden bezorgd.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Ik vind dit toch wel een belangrijk antwoord van de minister. Ik vind dat we toch een oplossing zouden moeten vinden samen met de VVSG. Oorspronkelijk was ik namelijk net als mevrouw Van Cleuvenbergen wel gewonnen voor het idee van een vergunningsplicht klasse 2. Mevrouw Dua heeft me er echter van overtuigd dat dat tot heel wat rompslomp zal leiden. Dat is toch niet direct de kaart die we de laatste tijd proberen te trekken : we proberen veeleer om via integrale milieuvorwaarden een stuk bureaucratie af te bouwen, terwijl we dan weer het tegenovergestelde zouden doen. Eigenlijk mogen we van de gemeenten toch wel verwachten dat ze een aantal taken, in uitvoering van het beleid van hogere niveaus als het Vlaams Gewest, mee op zich nemen.

Ik denk trouwens dat heel de wetgeving inzake integrale milieuvorwaarden en het werken met milieuvorwaardenpakketten enkel kan slagen als de lokale besturen mee hun verantwoordelijkheid opnemen. Dat heb ik trouwens ook gezegd bij de behandeling van dit wetsontwerp. Er moet namelijk meer zijn dan alleen maar een meldingsplicht, er moet ook een minimale controle gebeuren door de lokale besturen en er moet eventueel ook informatie worden gegeven. Ik zou er dus voor pleiten om ook wat dit betreft rond garages en schrijnwerkerijen pilootprojecten op te zetten. Misschien kan ook een derde project worden uitgewerkt voor de GSM-zendmasten, omdat die toch prioritair zijn en omdat daar enorm veel vraag naar is.

Ik denk echter dat we in eerste instantie een antwoord moeten geven op de vraag van de gemeenten. Ik vind dat we wel degelijk mogen verwachten dat ze hun verantwoordelijkheid opnemen inzake informatieverschaffing aan hun bevolking, maar misschien moeten we er wel iets tegenover stellen. Ik denk dat dit misschien kan worden opgenomen in het instrument van de samenwerkingsovereenkomst, die er bestaat tussen het Vlaams Gewest en de gemeenten. We zouden kunnen zeggen dat het eigenlijk een van de kerntaken van de gemeenten is om mensen te informeren over dit soort zaken. In het kader van zo'n samenwerkingsovereenkomst kunnen op het laagste niveau van die overeenkomst dan ook middelen worden voorzien om ook wat dit betreft gemeenten voor een deel schadeloos te stellen, hoewel ik van mening ben dat de belangrijkste kost eigenlijk zou moeten worden gedragen door de operatoren zelf.

Minister Jef Tavernier : Het is een feit dat er goede afspraken moeten zijn met het BIPT en dat het ontwikkelen van een integraal voorwaardenpakket natuurlijk de oplossing ten gronde zou zijn. Daarvoor moeten we echter beschikken over de wetenschappelijke gegevens en daar moeten we nog even op wachten.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door mevrouw Van Cleuvenbergen werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

voorzitter

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carlo Daelman tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de verfijning van Vlarem II inzake geluidsoverlast

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Daelman tot de heer Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de verfijning van Vlarem II inzake geluidsoverlast.

De heer Daelman heeft het woord.

De heer Carlo Daelman : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik stel deze vraag om uitleg naar aanleiding van een probleem dat zich vorige zomer voordeed in het Kortrijkse. Het zwembad van Kortrijk kreeg toen een bevel tot sluiting van de Vlaamse milieu-inspectie wegens geluidsoverlast van spelende kinderen. In de context van de Vlaamse Zwemweek heb ik daarover toen een actuele vraag gesteld aan uw voorganger, minister Sannen, in de plenaire vergadering van 19 november 2003. Ik heb toen om twee zaken gevraagd : ten eerste een concrete oplossing voor het probleem van het zwembad in Kortrijk en ten tweede een meer algemene oplossing binnen het Vlarem. Het zal namelijk toch niet de bedoeling van de decreetgever zijn geweest om geluidsoverlast veroorzaakt door spelende kinderen een oorzaak te laten zijn voor het sluiten van een bepaald complex.

De minister kon me volgen in mijn redenering en beloofde om enerzijds een concrete oplossing voor te stellen voor het zwembad in Kortrijk en anderzijds een werkgroep aan het werk te zetten om voorstellen te doen voor een langetermijnoplossing. Zijn eerste belofte kent ondertussen een sluitstuk : begin januari heeft het stadsbestuur van Kortrijk, dat exploitant is van het openluchtzwembad in Kortrijk, effectief het bericht gekregen dat het bevel tot sluiting verviel. Over de werkzaamheden van die werkgroep heb ik tot nog toe echter nog niet zoveel gehoord. Ondertussen is het echter reeds begin maart en beginnen de lentekriebels stilaan te naderen. Na een laatste winteroffensief scheen vandaag het zonnetje. Binnenkort zullen de openluchtzwembaden opnieuw open gaan.

Wat is de stand van zaken bij de werkgroep die zich buigt over de exploitatie van openluchtzwembaden ? Welke timing wordt gevolgd ? Hopelijk wordt het opnieuw een lange, hete zomer, maar zullen we geen problemen kennen zoals vorig jaar in Kortrijk.

In Vlaanderen zijn nog wel plekken te bedenken waarbij op bepaalde momenten sprake is van een lawaaipiek, veroorzaakt door spelende kinderen. Denken we maar aan scholen en speelpleinen en andere plaatsen waar veel kinderen verzamelen. Als op een meter afstand van de kinderen iemand van de Vlaamse milieu-inspectie controleert, zal er ook sprake zijn van een overschrijding van de geluidsnormen.

Mijnheer de minister, hoe zit het met de timing ? Kan de taak van de werkgroep niet worden uitgebreid naar alle plekken waar veel spelende kinderen komen ? Spelende kinderen horen niet thuis in de Vlarem-wetgeving.

De voorzitter : Minister Tavernier heeft het woord.

Minister Jef Tavernier : Mijnheer Daelman, ik sta volledig achter de teneur van uw vraag. Spelende kinderen horen inderdaad niet thuis in de Vlarem-wetgeving. Sommigen verwijzen echter wel naar die wetgeving en er werden zelfs pv's opgesteld aan de hand ervan. Het is daarom van belang om de wetgeving te verfijnen.

Er bestaat inderdaad een Technische Overlegcommissie Milieuregelgeving, de TOM. Dat is de werkgroep waarnaar u verwijst. De TOM bespreekt interpretatieproblemen in de wetgeving en formuleert eventuele voorstellen tot oplossingen. Mijn voorganger had daarom voorgesteld om de problematiek aan die bestaande commissie voor te leggen, zodat geen nieuwe diende te worden opgericht. De commissie komt echter maar om de anderhalve maand samen en de behandeling van voorgelegde problemen neemt gemiddeld toch een aantal maanden in beslag. Daarom heb ik het initiatief genomen om een voorstel tot verfijning van de wetgeving met betrekking tot dergelijk kinderlawaaï op te nemen in een Vlarem-herziening die ik binnenkort in eerste lezing aan de Vlaamse regering zal voorleggen.

U hebt gelijk dat ook elders sprake kan zijn van lawaai door kinderen. Schoolspeelplaatsen, speeltuinen en -pleinen zijn volgens Vlarem geen ingedeelde inrichtingen en zijn dus ook niet onderworpen aan de Vlarem-reglementering. De Vlarem-geluidsnormering is hierop in het geheel niet van toepas-

Tavernier

sing, zodat hiervoor geen aanpassing van de reglementering nodig is. Ik kan echter niet vermijden dat gemeentebesturen autonoom, bijvoorbeeld via een politieverordening, geluidsnormen opleggen voor inrichtingen die niet onderworpen zijn aan de Vlarem-reglementering. Ik ben op de hoogte van gevallen waar bijvoorbeeld voor kinderdagverblijven de Vlarem-geluidsnormen worden gehanteerd.

Ik betreur dat het geluid van spelende kinderen op dezelfde manier wordt genormeerd als industrielawaai en lawaai van auto's en vliegtuigen. Ik wil er daarom bij de lokale besturen voor pleiten om minstens een hogere tolerantie in de normering op te nemen, als dan toch wordt beslist om dit geluid te normeren, ook al vind ik dat zelf helemaal niet wenselijk. Het inbouwen van een aantal randvoorwaarden om dergelijk lawaai in vroege en late uren te beperken lijkt mij persoonlijk meer dan voldoende zodat de avond- en nachtrust wordt gerespecteerd. Ik herhaal dat de lokale besturen autonoom beslissen als het gaat om inrichtingen die niet onder de Vlarem-reglementering vallen.

Het verfijnen van de wetgeving in een Vlarem-herziening lijkt me de beste oplossing.

De voorzitter : De heer Daelman heeft het woord.

De heer Carlo Daelman : Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. De TOM heeft de zaak dus nog niet behandeld. Nochtans vertrok reeds in september een brief vanuit Kortrijk waarin het probleem werd geschetst. Ik ben blij dat u een voorstel tot oplossing formuleert via de herziening van de Vlarem-wetgeving, die binnenkort zal worden besproken in de regering. Weet u reeds wanneer die bespreking precies wordt gepland? Kunt u de verfijning van de Vlarem-wetgeving die u op het oog hebt, toelichten of aan ons bezorgen in geschreven vorm?

Minister Jef Tavernier : Mijnheer Daelman, het is nogal moeilijk om u een datum te geven, want de eerste lezing door de Vlaamse regering moet nog gebeuren. Als de teksten klaar zijn, kunnen we ze u natuurlijk bezorgen, maar de kans is klein dat de zaak afgerond zal zijn voor het einde van deze legislatuur.

Onze houding tegenover de interpretatie van de wetgeving is duidelijk. Het is in de eerste plaats de taak van de gemeentebesturen om haar eveneens correct te interpreteren. Niets belet natuurlijk mensen om dat niet te doen. Op het vlak van het

optreden van de milieu-inspectie hebben we het nodige gedaan. We zullen niet gebiedend optreden, want iedereen staat in voor zijn eigen werk. We vragen zo veel mogelijk gezond verstand.

De heer Carlo Daelman : Mijnheer de minister, is het dan niet mogelijk om uw interpretatie van de toepassing via een omzendbrief aan de milieu-inspectie te bezorgen, zodat iedereen een gelijkwaardig geval op dezelfde manier interpreteert?

Minister Jef Tavernier : Dat kan worden bekeken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de onteigening van het oostelijke deel van het Zuidelijk Eiland in Bornem, ten nadele van het natuurgebied

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de onteigening van het oostelijke deel van het Zuidelijk Eiland in Bornem, ten nadele van het natuurgebied.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag betreft het dossier over het Noordelijk en het Zuidelijk Eiland te Bornem. Dat gebied is destijds ontstaan door het uitgraven voor een nieuwe toegang voor het kanaal van Willebroek en voor de sluis van Hingene. Het dossier sleept al geruime tijd aan.

Het probleem met het noordelijk deel is ondertussen geregeld. Het is aan mogelijke industrialisering onttrokken. Over het Zuidelijk Eiland is heel wat meer te doen geweest. Dat vier ministers van de Vlaamse regering gelijktijdig betrokken zijn bij het conflict over de mogelijke industrialisering van dit gebied, spreekt boekdelen. Al een hele legislatuur lang word ik met vragen over dit dossier van het kastje naar de muur gestuurd. Ik heb de indruk dat de leden van de regering naast elkaar werken en in sommige gevallen zelfs tegen elkaar.

Van Nieuwenhuysen

Vorig jaar leek het pleit definitief beslecht te zijn. Een van uw voorgangers, voormalig minister Dua, onteigende op 14 april van vorig jaar het oostelijk deel van het Zuidelijk Eiland om er een ecologisch waardevol gebied van te maken. Daaraan zou echter nog geen uitvoerig zijn gegeven. Klopt dit ? Voor het westelijke deel van het Zuidelijk Eiland bleek een dergelijke onteigening niet mogelijk. Dat deel zou dus definitief kunnen worden geïndustrialiseerd. Ik heb er in het verleden altijd voor gewaarschuwd dat het gebied alleen maar via het oostelijk gelegen natuurgebied kan worden ontsloten. Dat blijkt nu ook uit de plannen. Van die plannen was uw voorganger, minister Sannen, officieel niet op de hoogte. Dat schrijft hij toch als antwoord op mijn schriftelijke vraag van 30 oktober 2003. De afdeling Natuur was wel op de hoogte. Voormalig minister Sannen heeft in zijn antwoord overigens bevestigd dat dit gedeelte van het Zuidelijk Eiland wel degelijk door de Vlaamse regering werd aangeduid als een speciale beschermingszone in het licht van de Europese habitatrichtlijn. Hij verklaarde dat voor het gebied een onteigeningsbesluit met het oog op de oprichting van een Vlaams natuurreserveaat in uitvoering was, waardoor de afdeling Natuur een ongunstig advies heeft uitgebracht over de bouwvoorvragen.

Nu verneem ik echter dat uw collega, minister Bossuyt, twee onteigeningsbesluiten zou hebben opge maakt om onder meer een spoorweg en/of een afsluitdam te laten aanleggen. Dat zou op 4 november van vorig jaar zijn gebeurd. Op mijn schriftelijke vraag van 30 oktober heeft minister Bossuyt nog geantwoord dat hij opdracht had gegeven tot het maken van een passende beoordeling, conform de Europese richtlijn en het decreet inzake natuurbehoud. Maar als ik het goed heb begrepen, is die passende beoordeling niet eens voorgelegd voor advies aan u of aan uw voorganger, minister Sannen. Uit de pers vernam ik dan dat minister Sannen uw collega van Mobiliteit en Openbare Werken terzake om uitleg zou vragen. Dit is natuurlijk een beetje moeilijk : ondertussen hebben we die overgang gehad. Maar ik zou toch willen weten of dat inmiddels is gebeurd. Werd minister Bossuyt om uitleg gevraagd ? Acht u deze gang van zaken aanvaardbaar ? Is er een overlapping tussen het gebied dat vorig jaar door minister Dua werd onteigend om er een natuurgebied van te maken en het gebied dat minister Bossuyt in november van vorig jaar heeft onteigend ? Dat is me niet helemaal duidelijk.

Eerlijk gezegd vind ik heel deze zaak vrij verwarrend. Op 13 januari zou het gemeentebestuur dit

per brief hebben aangekaart bij uw voorganger. In het gemeentelijk informatieblad lees ik echter dat, ondanks herhaaldelijk aandringen, hun vraag onbeantwoord zou zijn gebleven. Dat lijkt me vreemd. Hoe komt het dat een gemeentebestuur dat inlichtingen vraagt over een dergelijk belangrijk dossier, geen antwoord krijgt ? Het gemeentebestuur zegt trouwens dat het zich daardoor niet in staat achtte om beroep aan te tekenen binnen de toegelaten termijn. Anderen hebben dat wel gedaan. Ik hoor dat de VZW Natuurpunt terzake in beroep is gegaan. Maar ik zou graag duidelijkheid van u krijgen, mijnheer de minister. Hoe moet het nu verder met dit dossier, en met die onteigening door minister Bossuyt van een gebied dat reeds werd onteigend door minister Dua ?

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dit is inderdaad een wat vreemd dossier. Er is sprake van een onteigening van een onteigening. In eerste instantie moeten we minister Bossuyt om uitleg vragen, om te horen hoe het hiermee zit. Dit is immers een zeer vreemde werkwijze. Als ik me niet vergis, zullen we hem donderdag kunnen ondervragen. Maar minister Bossuyt zou inderdaad 1,8 hectare onteigenen in dat habitatrichtlijngebied, om er een afsluitdam en een spoorweg aan te leggen.

In lokale persberichten werd vermeld dat het onteigeningsbesluit van april 2003, genomen door minister Dua, door minister Sannen niet uitvoerbaar is gesteld. Voor zover ik weet, klopt dat niet. Vanaf de publicatie in het Belgisch Staatsblad is het comité van aankoop, onder de bevoegdheid van de federale minister van Financiën, bevoegd om deze onteigening uit te voeren. Maar blijkbaar is het dossier wel blijven hangen. Dan rijst de vraag hoe dit te verklaren is, en of er druk achter de schermen is uitgeoefend. Dat zal ik donderdag dan ook vragen aan minister Bossuyt.

Momenteel komen de dossiers immers terug samen, door de twee onteigeningsbesluiten. Dat is een vreemde manier van werken. Die passende beoordeling waarvan sprake is, werd blijkbaar wel aangekondigd door minister Bossuyt, maar is die nu ook daadwerkelijk doorgevoerd ? Normaliter moet dit toch conform worden verklaard door de milieudiensten ? Daar is alleszins iets misgelopen. We zullen vragen aan minister Bossuyt hoe hij een en ander ziet en verklaart.

Ten gronde rijst de vraag welke visie men heeft op de ontwikkeling van het Zuidelijk Eiland. Terzake heeft minister Dua destijds een zeer duidelijke

Malcorps

keuze gemaakt. De vraag rijst of andere ministers binnen de Vlaamse regering een andere keuze maken. Dan is er toch wel opnieuw enig overleg nodig.

De voorzitter : Minister Tavernier heeft het woord.

Minister Jef Tavernier : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik wil me in mijn antwoord niet inlaten met intentieprocessen, maar u confronteren met de feiten. Dat lijkt me het beste.

Via een brief van 20 januari 2004 heb ik inderdaad vernomen dat mijn collega, minister Bossuyt, op 4 november 2003 een onteigeningsbesluit heeft genomen met betrekking tot het Zuidelijk Eiland, met de bedoeling een afschermdam en een weg voor multimodale ontsluiting te bouwen. Ik heb naar aanleiding van die brief vastgesteld dat een beperkt deel ervan overlappend is met het onteigeningsbesluit van het Zuidelijk Eiland dat minister Dua nam op 14 april 2003. Minister Dua had een ecologisch zeer belangrijk gedeelte van het Zuidelijk Eiland, volgens de gewestplanbestemming gelegen in industriegebied, onteigend om de dreiging van een industriële ontwikkeling af te wenden. Dit gebied, ongeveer 18 hectare groot, is bovendien gelegen in een speciale beschermingszone, namelijk het habitatrictlijngebied van het Schelde- en Durme-estuarium, door de Vlaamse regering als dusdanig aangeduid op 24 mei 2002. Het is ook zo dat het aankoopcomité tot op heden nog geen werk heeft gemaakt van de uitvoering van dit onteigeningsbesluit.

Ik heb de brief van minister Bossuyt onmiddellijk overgemaakt aan mijn diensten, met de vraag dit per kerende te onderzoeken. Ze bevestigden me inderdaad dat er bij ministerieel besluit van 4 november 2003 een gedeeltelijk overlappend onteigeningsbesluit werd genomen. Ze voegden eraan toe dat voor het besluit in kwestie geen passende beoordeling over de effecten van deze ingreep op het habitatgebied werd gemaakt. De onteigening werd ook niet gemeld aan de afdeling Natuur. De beslissing van minister Dua was nochtans genoegzaam bekend bij de bevoegde diensten.

Ik wil even ingaan op de term ‘passende beoordeling’. Het decreet inzake natuurbehoud werd tijdens deze zittingsperiode gewijzigd om ons als Vlaams Gewest te conformeren aan de Europese vogel- en habitatrictlijn. Dat was dringend nodig. Ik moet daarvoor slechts verwijzen naar de enorme politieke en maatschappelijke verwikkelingen die

het dossier van het Deurganckdok heeft gekend. Het decreet stelt dat elke vergunningsplichtige activiteit, plan of programma die een betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone zou kunnen veroorzaken, dient te worden onderworpen aan een passende beoordeling wat betreft de betekenisvolle effecten voor de speciale beschermingszone. De aanleg van de zogenaamde afschermdam en van de zogenaamde exploitatieweg voor multimodale ontsluiting in het betrokken gebied is te beschouwen als een project in de zin van artikel 6, lid 3 en 4, van de habitatrictlijn. Het is eveneens een vergunningsplichtige activiteit in de zin van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu.

De administratie Leefmilieu heeft me – zoals daar net reeds gezegd – laten weten dat er terzake geen passende beoordeling is opgemaakt. De passende beoordeling diende te gebeuren vooraleer het betreffende onteigeningsbesluit werd genomen. Indien men bovendien, ondanks de mogelijk negatieve conclusies van een passende beoordeling, toch met het project zou willen doorgaan, dan kan dit, krachtens artikel 6 van de habitatrictlijn en het decreet inzake het natuurbehoud, enkel indien wordt aangetoond dat alternatieve oplossingen die met een geringere of geen aantasting van de natuurlijke kenmerken van het gebied gepaard gaan, ontbreken. Het reeds vooraf nemen van een onteigeningsbesluit voor een welbepaald traject doet hier uiteraard afbreuk aan. Het hypothekeert helemaal het onderzoek naar die alternatieven.

Mijn voorganger, minister Sannen, heeft in een brief aan minister Bossuyt het standpunt van de administratie Leefmilieu overgemaakt. Hij heeft aan de minister nadere uitleg gevraagd en gewezen op de mogelijke juridische risico's, hierbij enerzijds verwijzend naar het decreet inzake natuurbehoud en de Europese richtlijn met betrekking tot de speciale beschermingszones, en anderzijds verwijzend naar de implicaties voor de lopende rechtszaak van de NV Arlington tegen voormalig minister Dua en minister Van Mechelen. Het gemeentebestuur had ons niet nodig om in beroep te gaan tegen een ministerieel besluit.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister, ik dank u voor deze stand van zaken. Donderdag wordt over deze aangelegenheid ook een vraag om uitleg gesteld aan minister Bossuyt. Hopelijk zullen we dan meer vernemen.

Van Nieuwenhuysen

Het is veelbetekenend hoe door de ministers van deze regering naast elkaar wordt gewerkt aan hetzelfde dossier. Ze gaan zelfs tegen elkaar in. Dat is een heel eigenaardige werkwijze, die evenwel deze regering typeert.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot de heer Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het uitblijven van de overdracht van de Demer van de afdeling Zeeschelde naar de afdeling Water en de gevolgen hiervan voor de renovatie van de 's Hertogenmolens in Aarschot en de aanleg van de winterdijk in Hellicht-Rotselaar

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Merckx tot de heer Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het uitblijven van de overdracht van de Demer van de afdeling Zeeschelde naar de afdeling Water en de gevolgen hiervan voor de renovatie van de 's Hertogenmolens in Aarschot en de aanleg van de winterdijk in Hellicht-Rotselaar.

Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, twee jaar geleden, eind februari 2002, waren er grote problemen van wateroverlast, niet alleen in de Demerstreek, maar toch vooral daar. Ik heb wat krantenknipsels uit die periode teruggevonden, met onder andere de titel : 'Demer temmen door bressen'. Ik citeer : 'De Demer komt steeds dreigender opzetten. Alleen bressen en zandzakken kunnen nog redding brengen.'

In het parlement werd minister Stevaert, toen minister van Openbare Werken en bevoegd voor de Demer – vermits dat een bevaarbare waterloop is – geïnterpelleerd. Op een van de dingen die toen als oplossing werden gesuggereerd, pinde hij zich vast met het engagement dat de Demer binnen de acht dagen overgedragen zou zijn van de bevaarbare naar de onbevaarbare waterlopen. We moesten dat wellicht met een korreltje zout nemen, maar dat was toch het sein voor de betrokken administraties, AWZ en Aminor, om het dossier van die over-

dracht, waar al een politieke beslissing over was genomen, klaar te maken.

De beslissing is daarop ook formeel genomen, ik geloof een week voordat de heer Stevaert partijvoorzitter werd. De spelers waren na verloop van tijd niet meer de ministers Stevaert en Dua, maar achtereenvolgens Bossuyt en Dua, en Bossuyt en Sannen. Mijnheer de minister, nu stel ik, samen met de mensen van Aarschot, Rotselaar en de hele Demerstreek, al mijn hoop op u, opdat dit dossier in de kortst mogelijke tijd zou worden afgehandeld. Dat is immers van groot belang. Ik geef twee voorbeelden om dat aan te tonen.

De 's Hertogenmolens in Aarschot zijn gebouwd over de Demer en liggen midden in de stad. Er zijn dringend instandhoudingswerken nodig aan dat geklasseerd monument. Monumenten en Landschappen wil daar wat aan doen. Minister Van Grembergen was op 19 januari in Aarschot, en betuigde op een academische zitting zijn steun aan het project van de stad. De stad wil met haar project ingaan op de oproep voor stadsvernieuwingprojecten, waarvoor de Vlaamse regering ook in extra kredieten voorziet. Daartoe moet het project multifunctioneel zijn, moet het gericht zijn op diverse stedelijke functies en moet het een herbestemming inhouden.

Op de academische zitting bleek het om een heel uitgebreid dossier te gaan. Ik was dan ook onder de indruk van de coherentie van het project. Ik citeer de minister tijdens die zitting : 'De Vlaamse regering heeft al principieel beslist de Demer over te dragen. Dat is van groot belang. Ik hoop dat de ministers Bossuyt en Sannen spoedig de praktische uitvoering van die beslissing kunnen regelen.'

Dat de ministers Bossuyt en Sannen ondertussen echter nog niet tot een oplossing waren gekomen, heb ik kunnen vernemen op 10 februari via de regionale televisie. Daar was te zien hoe minister Bossuyt openlijk uitviel tegen de diensten van minister Sannen, en dat op een manier die eigenlijk niet gepermitteerd is. Volgens minister Bossuyt werden buitensporige financiële eisen gesteld bij de overdracht van de Demer. Als ze denken daarmee de mensen te gijzelen, aldus de heer Bossuyt, dan zijn ze aan het verkeerde adres, enzovoort. Hij beloonde de administratie Aminor met alle zonden van Israël.

De aanleiding voor deze uitval van minister Bossuyt was een vergadering in Rotselaar waar dringend geplande werken werden voorgesteld. De gemeente Rotselaar was met de afdeling Water overeengekomen een winterdam aan te leggen in de

Merckx-Van Goey

wijk Hellicht in Rotselaar, teneinde 400 woningen te beschermen tegen wateroverlast van de Winge, wanneer die het overvloedig water niet meer in de Demer kwijt kan. Tijdens die informatievergadering voor de buurtbewoners toonden de diensten van AWZ heel andere plannen. Ze wilden er een waterbergingsgebied aanleggen. Het bleek dat de mensen van Aminal hun medewerking aan een en ander wel wilden verlenen, maar het ook cruciaal vonden te weten wat het statuut was van de Demer, al was het maar om het waterpeil te kennen of om te weten wie het initiatief heeft in dat dossier.

De werken zijn dringend en werden al lang geleden aangekondigd. Het dossier zit echter vast. Ik doe er geen uitspraken over of dit aan de administratie ligt dan wel aan de ministers of hun kabinetten, maar ik weet wel dat het geblokkeerd is. Uiteindelijk dreigen twee ministers die kibbelen over de uitvoering van een afspraak die gemaakt zou zijn, zowel de gemeenten Aarschot en Rotselaar als een heleboel mensen voor schut te zetten. Daar heb ik zo mijn vragen bij.

Mijnheer de minister, ik dacht dat het dossier klaar was, en dat er alleen nog discussie was over mensen en middelen. Ik dacht dat de administratie daar heel redelijke voorstellen over had gedaan. Toch gaat het niet door.

Ik voeg er nog een dossier aan toe. De Demervallei is ook een habitat- en vogelrichtlijngebied. U steunt er een project voor een studie naar natuurinrichting in de Demervallei. De besprekingen zijn volop bezig en het overleg moet beginnen. Maar gaat het daarbij dan over een bevaarbare of een onbevaarbare waterloop ? Dat maakt nogal een verschil.

Als dit niet snel wordt getrancheerd, zit het centrum van Aarschot met molens die een groot potentieel en een belangrijke cultuurhistorische waarde hebben maar geen herbestemming. De oplossing en de herbestemming die zijn gevonden, dreigen letterlijk in het water te vallen. Als in Rotselaar-Hellicht geen winterdam wordt aangelegd, zitten de inwoners bij een hoog waterpeil met hun voeten in het water. Ook de studie over de natuurinrichting van de Demervallei valt in het water en zal moeten worden stopgezet.

Mijnheer de minister, ik hoop dat u hiervoor een oplossing kunt vinden. Hoever staat het met de overdracht van de Demer ? Klopt het dat de ach-

tergrond van de ruzie tussen de twee ministers enkel een kwestie is van middelen en mensen ? Het moet toch mogelijk zijn om een objectieve norm te vinden. Binnen welke termijn is dat mogelijk ? Wat vindt u ervan dat de hoogdringendheid van de werkzaamheden wordt gekoppeld aan die overdracht ? Vindt u het correct dat dit als chantagemiddel wordt gebruikt ? Wanneer geeft u uitsluitel aan de stad Aarschot ? Zij moeten immers voor 2 april hun stadsvernieuwingsproject indienen bij de Vlaamse regering. De jury zal dan uiterlijk tegen 7 mei een advies uitbrengen. Het is de bedoeling dat nog voor de verkiezingen duidelijk is of dit al dan niet aanvaard wordt. Er is dus niet veel tijd meer. Ik dring dan ook aan op een oplossing.

De voorzitter : Mevrouw De Martelaer heeft het woord.

Mevrouw Ann De Martelaer : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, dit dossier is in het parlement inderdaad al meermaals aan bod gekomen. Twee jaar geleden heb ik terzake zelf een vraag gesteld aan de toen bevoegde minister, de heer Stevaert. Dit probleem moest binnen de 7 of 8 dagen opgelost zijn, dus ook op heel korte termijn.

Elk jaar opnieuw zijn de inwoners uit mijn regio bang voor overstromingen bij veel regenval. Dit probleem sleept al jaren aan. Het gaat hier inderdaad, zoals mevrouw Merckx daarnet al zei, om een overnameproblematiek van de ene administratie naar de andere. Ik maak even een vergelijking. Mevrouw Merckx zou mijn huishouden, dat bestaat uit zeven personen, niet kunnen overnemen als zij daarvoor mijn middelen niet krijgt. Omgekeerd geldt net hetzelfde.

Uit de media blijkt duidelijk dat op dit ogenblik de groene minister de zwartepiet krijgt toegespeeld. De groenen worden verantwoordelijk gesteld voor het probleem omdat ze niet bereid zijn om een huishouden over te nemen zonder daarvoor de nodige middelen te krijgen. De druk ligt nu vooral op minister Tavernier in plaats van op de huidige bevoegde minister. Ook de lokale besturen moeten beseffen dat de huidige bevoegde minister verantwoordelijk blijft zolang er geen overname is. Is het niet mogelijk om daarover te communiceren met de lokale besturen ?

De voorzitter : Minister Tavernier heeft het woord.

Minister Jef Tavernier : Over de overdracht van de Demer tussen Diest en Werchter werd uitgebreid overleg gepleegd tussen de AWZ en Aminal. Dit leidde begin 2003 tot een principeakkoord. De ad-

Tavernier

ministraties raakten het sindsdien echter niet eens over de financiële afwikkeling van de overdracht en over de noodzakelijke transfer van personeelsleden. Dit betekent dat dat deel van de Demer tot nader order onder de volledige verantwoordelijkheid van minister Bossuyt valt. Hij moet dus alle noodzakelijke maatregelen nemen.

Er is hier geen sprake van ruzie. Ik ben wel van mening dat een overdracht enkel kan mits de waterlopen na hun overdracht degelijk beheerd kunnen worden. Dat betekent dat er een billijke transfer van middelen moet plaatsvinden van de ene administratie naar de andere. De resterende knelpunten die een definitieve doorbraak in dit dossier tegenhouden, betreffen juist de toewijzing van de noodzakelijke mensen en middelen om het beheer van de Demer stroomafwaarts van Diest over te nemen.

Aminal koppelt de hoogdringendheid van de werken in Hellicht niet aan een snelle overdracht van de Demer. Mijn administratie wees op de bestaande verantwoordelijkheid van de AWZ, die beheerder is van de Demer.

Uit de uitgevoerde modelleringstudie bleek onlangs dat op de Winge stroomopwaarts in berging moet worden voorzien. Na de realisatie hiervan zullen zich in de toekomst niet langer problemen voordoen, veroorzaakt door water afkomstig uit de Winge. Volgens mijn diensten zal dit gebeuren in 2007.

Natuurlijk blijft het probleem dat er water opgestuwd wordt uit de Demer. Omdat de monding van de Winge in de Demer niet beschermd is met bijvoorbeeld terugslagkleppen, stroomt de Demer bij hoogwater via de Winge in zijn winterbed. Dit winterbed is op andere plaatsen door dijken afgeschermd van de Demer. Dit probleem moet door de beheerder van de Demer, met andere woorden door de AWZ, worden opgelost.

Mijn administratie kan geen werken ter hoogte van Hellicht laten uitvoeren zolang zij voor de oplossing van dit knelpunt niet de echte verantwoordelijke is. Ik vertrouw erop dat de afdeling Zeeschelde, als beheerder van de Demer, het nodige zal doen om de wijk Hellicht te beschermen.

Ik heb alle begrip voor het project van de dringende restauratie van de geklasseerde 's Hertogenmolens, maar ook dit hele project moet worden bekeken met de beheerder van de Demer, en dat is tot

nader order de administratie voor Waterwegen en Zeewezen, afdeling Zeeschelde. De afdeling Water van Aminal is niet bevoegd om in dit project te participeren. Ik wil vermijden dat het project van de 's Hertogenmolens misbruikt wordt om mij onder druk te zetten om de Demer over te nemen aan eender welke prijs en zonder daartoe te beschikken over de nodige middelen en mensen om de noodzakelijke beheerswerken uit te voeren. Daar kan ik niet mee akkoord gaan.

De voorzitter : Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb me gebaseerd op de signalen die ik op verschillende plaatsen heb opgevangen. Voor de betrokkenen maakt het niet zoveel uit wie dat nu precies moet doen. Het moet echter wel gebeuren. Het zou spijtig zijn indien de overdracht tot gevolg zou hebben dat bepaalde opportuniteiten verloren zouden gaan.

Na deze bijkomende informatie te hebben gekregen, neem ik me toch wel voor om minister Bossuyt hierover te ondervragen en hem te wijzen op de verwachtingen ter plekke en op de afspraken die moeten worden nagekomen. Ik geef u uiteraard gelijk dat, wanneer de diensten van Aminal de Demer overnemen, ze in de feiten en in rechte in staat moeten zijn om daarbij hun verantwoordelijkheid op te nemen. Ik neem aan dat er zelfs bepaalde knelpunten bij zullen komen. Die knelpunten kunnen ontstaan zijn doordat bepaalde onderhoudswerken zijn blijven liggen, omdat de diensten van AWZ misschien hebben gedacht dat de materie binnenkort toch werd overgedragen en dat dat dus niet meer hun taak was. Het zou spijtig zijn indien daardoor zowel besturen als burgers tussen wal en schip zouden vallen.

Mijnheer de minister, ik veronderstel dat die inventarisatie van knelpunten is gebeurd, tenzij dat een taak was die de AWZ nog had moeten uitvoeren. Ik heb het dan over knelpunten inzake het achterwege blijven van noodzakelijke onderhoudswerken en inzake het vooruitzien op bepaalde opportuniteiten.

Wat het budget betreft moet ik de rekening natuurlijk niet in uw plaats maken. Hebt u echter een zicht op het vroegere budget ? Het is volgens mij niet eerlijk om te zeggen dat dit het meest recente budget van de AWZ voor de Demer moet worden, want dat zal veel te klein zijn. Dan zullen er te weinig middelen zijn ten opzichte van wat er in de realiteit nodig is. Moet er niet worden gekeken naar

Merckx-Van Goey

het budget dat er was voor er sprake was van een overheveling ?

Beschikt u over cijfers ? Uw diensten moeten toch weten wat het kost om een kilometer onbevaarbare waterloop te onderhouden. Het moet toch mogelijk zijn om dan via een technische formule uit te rekenen wat er dan specifiek nodig zou zijn voor de Demer. Indien die cijfers kunnen worden voorgelegd bij de onderhandelingen, zou er misschien toch wel wat schot in de zaak komen. In dit dossier ondersteun ik alleszins het standpunt van mevrouw De Martelaer. Ik weet dat het een oplossing ten gronde zou zijn indien die beslissing zou worden genomen en ook zou worden uitgevoerd.

De voorzitter : Minister Tavernier heeft het woord.

Minister Jef Tavernier : Mevrouw Merckx, ik ga voor een deel akkoord met wat u zegt. Het is na-

tuurlijk zo dat we nu al bevoegd zijn voor de Winge. Voor de Demer zijn er voorstellen gebeurd. Het is zo dat het onverantwoord zou zijn om dingen over te nemen waarvoor we niet de nodige middelen krijgen, zeker op een moment dat er belangrijke investeringswerken worden verwacht. Er rijst hier echter niet enkel een probleem qua onderhoud maar ook qua investeringen. Op een moment dat de budgetten beperkt zijn en dat we ook op andere plaatsen buffer- en overstromingsgebieden moeten aanleggen en andere maatregelen moeten nemen, zou het toch onverantwoord zijn om die budgetten te schrappen vanwege de overname van een gebied waar er toch wel belangrijke werken moeten worden uitgevoerd.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.46 uur.*
